

Giày Thủy Tinh Của Lọ Lem

Contents

Giày Thủy Tinh Của Lọ Lem	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32

Giày Thủy Tinh Của Lọ Lem

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: - (Nó) Bùi Ngọc Linh Thư, học sinh lớp 11 trường Lâm Văn. Là một đứa có gu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giay-thuy-tinh-cua-lo-lem>

1. Chương 1

Chap 1: Chuyển trường...

Trong một quán nước bình dân....

- Tụi bây nghĩ cách gì cho tao đi chứ. Nếu cứ ngồi đây thế nào tao cũng bị bà nội cho ăn cây thối. – Nó đang ngồi ca cẩm với lũ bạn trời đánh.

- Nếu biết vậy sao mày không về sớm đi, đi chơi với tụi tao làm gì để giờ ngồi lo sốt vó vậy chứ.- Kiều Anh lên tiếng.

- Mày nói thế mà nghe được à? Nhiều lúc tao tự hỏi mày có phải là bạn thân tao không vậy chứ?

- Chắc không ak!

-

-

Sau một hồi ngồi nghe hai đứa nó cãi nhau, cả bọn vì muốn bảo vệ cái màng nhĩ của mình nên lên tiếng can ngăn.

- Hai người thối đi được rồi đó.- Hữu Thiên lên tiếng.

- Thôi đừng cãi nữa, để tớ đi mua cái gì ăn đã nha? Quân hướng về nó hỏi.

- Ủ! Đúng là chỉ có cậu hiểu tớ thôi. Nó cười tươi như bông với Quân.

Quân chỉ cười rồi đi mua, là bạn thân từ hồi nhỏ của nó chẳng lẽ Quân lại không biết tính nó. Khi nó bực bội hay khó chịu thì nó chỉ thích làm một việc duy nhất đó là ăn.

Quân đi rồi mang về một đồng hồ ăn, cả bọn cùng ăn rồi nghĩ cách để nó khỏi bị ăn cây nhưng cũng chẳng có cách nào ra hồn cả. Đứa thì chờ đến nửa đêm rồi chui vào, đứa thì mua gì đó cho bà nội nó để mua chuộc, đứa thì dùng chiêu nam nhân kế để mê hoặc bà nội, vân vân và vân vân....Nhưng nó đều gạt hết, nó sống với bà nội từ nhỏ tới giờ không lẽ lại không hiểu bà nội nó, mấy chiêu cũ rích đó nó đã từng xài rồi chứ có phải không đâu, thế mà roi vẫn hoàn roi thôi....

Cuối cùng thì chẳng có cách gì cả, nó lê tấm thân về nhà chờ cơn đại hồng thủy lần thứ... không nhớ nổi càn quét qua cuộc đời nó thôi. Quân đưa nó về cũng an ủi nó mấy câu thôi chứ làm được gì khác đâu. Haiz... nó không phải là đứa ham chơi nghịch ngợm mà chỉ là bà nội nó dạy dỗ nó rất nghiêm khắc. Chết mất thôi....

Lén lút mở cửa đi vào nhà, biết ngay mà, bà nội đang ngồi chờ nó. Lầm la lầm lét đi vào, giọng bà nội nó vang lên:

- Thư, vào đây!

Thôi rồi, bây giờ bước chân nó như có đeo tạ hay sao mà nặng thế, cuối cùng cũng tới được chỗ bà nội, ngồi xuống cái ghế đối diện, im lặng, không nói gì, chờ đợi...

- Bà đã gọi ẹ con xuống đón con lên thành phố, giấy tờ chuyển trường cũng đã làm xong hết rồi. Mai mẹ con sẽ xuống đón con.

Ầm! Sét đánh ngang tai! Bà vừa nói gì vậy chứ? Chuyển trường? không thể được.

- Không! Con muốn ở đây, con không lên thành phố đâu, bà đánh con mắng con đi, đừng bắt con phải ở trong căn nhà đó.

- Bà đã quyết rồi, con thu dọn đồ đạc đi, mai đi sớm.

Nó đau khổ bước vào phòng, điều nó không mong đợi nhất đã xảy ra. Bắt đầu một chuỗi ngày đen tối....

8h sáng hôm sau

Một chiếc ô tô dừng trước nhà nó, một người phụ nữ bước xuống xe.

- Mẹ! Con đến đón con bé đi.- Người phụ nữ cất tiếng với bà nội nó.

- Ủ! Đi đi.- Bà nội lên tiếng rồi đẩy nó tới bên mẹ nó.

Người phụ nữ đó là mẹ nó, mẹ nó cúi chào rồi dẫn nó ra xe, cất hành lí, cũng chẳng có gì nhiều, một vali quần áo, một vali sách vở, “thể thôi”.

Lên xe, nhìn lại phong cảnh ở đây một lần nữa rồi nhắm mắt ngủ, không nói với mẹ nó một câu nào.

Cuối cùng cũng tới, nhà cao tầng, cửa hiệu, hàng quán san sát, xe cộ đông đúc, không giống với vùng quê thanh bình của nó. Tất nhiên, thành phố mà lạ!

Xe dừng lại trước một salong lớn, mẹ nó đưa nó vào trong và dặn:

- Con vào làm tóc lại đi, không thể để như vậy mà về gặp bà được. Mẹ đi trước có việc rồi đem hành lí về cho con luôn.

Nó gật đầu. Cái gia đình này quả là rắc rối, tóc nó thì sao chứ, vẫn đẹp như thường đấy thôi.(^ ^) Chẳng qua là làm lại cho nó nữ tính hơn một tí thôi. 2h sau nó bước ra, nhìn dễ thương thiệt. Có thể nói là ra dáng một tiểu thư.

Bắt 1 chiếc taxi về địa chỉ ngôi nhà đó. Đứng trước cửa nhìn vào trong.

- Cuối cùng cũng phải quay về ngôi nhà này. À không, ngôi biệt thự này mới đúng. Chuyện gì đến cũng phải đến thôi!

Tự nhủ lòng vậy rồi nó bấm chuông, cánh cửa từ từ mở ra, nó bước vào trong. Bà và mẹ nó đang ngồi trong phòng khách, chưa kịp cất tiếng chào thì....

- Chị! Chị về rồi à? Em nhớ chị lắm đó!- Mạnh Long chạy tới bên nó nói liên mồm.

Mạnh Long là em trai cùng cha khác mẹ của nó, có gương mặt dễ thương, là một hotboy, vì sinh sau nó mấy tháng nên gọi nó là chị.

- Cuối cùng cũng quay lại đây à! – Bà nó lên tiếng.

Đây là bà nội lớn của nó, còn bà nội ở quê là bà nội nhỏ, tại vì ông nó có hai vợ đó mà. Ba nó là con của bà nội lớn nhưng mẹ nó không phải là vợ chính thức của ông nên bà ấy không nhận nó là cháu, trong mắt bà ấy chỉ có Mạnh Long là cháu thôi. Còn người mà nó gọi là mẹ bây giờ là mẹ Mạnh Long, vì bà ấy đối xử với nó rất tốt nên nó cũng không có ác cảm gì và cũng coi bà như mẹ nó.

- Cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi.- Nó trả lời cụt ngủn.

Từ nhỏ nó đã phải chịu đựng sự ghét bỏ của bà nội, bất cứ thứ gì cũng chỉ dành cho Mạnh Long còn nó thì chỉ nhận lại mọi thứ từ Mạnh Long thôi, bởi vì Mạnh Long rất thương nó. Ba nó mất lâu rồi, việc kinh doanh do chú nó gánh vác. Vì không muốn chịu sự ghét bỏ đó nên nó về quê sống với bà nội nhỏ từ lâu rồi. Nếu không phải bà nội nhỏ muốn nó về thì cả đời này nó cũng không muốn bước chân vào căn nhà này đâu.

- Thật là vô giáo dục, ở đâu ra cách nói chuyện với người lớn như thế chứ!- Bà nó quát.

Nó định nói lại nhưng mẹ nó đã cắt ngang bảo nó lên phòng, Mạnh Long cũng chạy theo nó miệng nói không ngừng.

Bước vào căn phòng rộng rãi này nó cảm thấy thật cô đơn, thả mình lên giường nằm suy nghĩ thì cửa xịch mở.Mạnh Long nhảy vào.

- Chị đồng phục của chị nè, mai chị bắt đầu đi học đúng không? Đi học cùng em nhé? Học chung lớp với em nhé?

Và còn vô số những cái cùng khác mà Mạnh Long tuôn ra. Làm nó nhức cả đầu.

- Lần sau vào phòng chị phải gõ cửa, biết chưa? Còn bây giờ thì ra ngoài đi, chị mệt.

- Ồ! Vậy thôi chị nghỉ đi, em ra ngoài đây. Nhưng mà mai nhớ đi học cùng em đấy!

Mạnh Long nói thêm câu nữa rồi ra ngoài, bây giờ thì nó muốn đi ngủ để quên hết ba cái việc làm nó mệt mỗi ngày hôm nay.

6h45 sáng hôm sau.

- Chị! Dậy mau! Sắp trễ học rồi đó! Chị à!

Mạnh Long đứng ngoài phòng nó kêu réo.

- Chị biết rồi! -Nó ở trong phòng đáp lại.

5” sau, nó bước ra.

- Wa, chị mặc đồng phục đẹp ghê ak!

- Khỏi khen!

- Sao chị lại vậy chứ? Em khen thật lòng mà! Mà thôi xuống ăn sáng đi chị!

Mạnh Long kéo tay nó đi xuống lầu. Bà và mẹ nó đã ngồi sẵn ở bàn ăn. thấy nó xuống mẹ nó cất tiếng:

- Xuống rồi ah, ăn sáng đi còn đi học!

- Vâng! – Mạnh Long trả lời rồi kéo tay nó ngồi xuống.

Bà nó này giờ không nói gì chỉ ngồi lo gấp đồ ăn, dặn dò Mạnh Long. Nó bực bội nên đứng dậy đi học trước. Mạnh Long thấy vậy cũng xách cặp chạy theo.

- Chị! Đợi em với!

- Cháu đừng gọi con bé đó là chị nữa!- bà nó bực bội.

- Đó là chị cháu!

Mạnh Long nói câu đó rồi chạy theo nó ra xe đi học. Nó và Mạnh Long đi học bằng xe hơi đưa đón vì nhà họ Bùi cũng là một gia đình có công ty bất động sản lớn ở nước ta. Cũng có thể nói là khá có tiếng tăm.

2. Chương 2

Chap 2: Cuộc gặp gỡ đầu tiên.....

Xe dừng lại trước một ngôi trường lớn, phải nói là bự khủng. Trường White Angel, trường này do công ty nhà nó và vài công ty khác cùng mở dành cho con em quý tộc theo học, trong đó tập đoàn Black Star góp phần lớn nhất.

Nó bước xuống xe cùng Mạnh Long, hàng trăm cặp mắt dồn về phía nó (hình như toàn là con gái thì phải?). Nó quay qua Mạnh Long thắc mắc:

- Bọn họ bị gì vậy? sao lại nhìn chị? Mặt chị có dính gì ah?

- Vì chị đi cùng em!

Nó đưa đôi mắt khó hiểu nhìn Mạnh Long, mặt vẫn lạnh băng. Mạnh Long liền giải thích:

- Chị ah! Em của chị cũng là một hotboy nổi tiếng trong trường đó. Chị thử nghĩ xem, tự nhiên có một cô gái xuất hiện đi cùng với hotboy của họ thì tất nhiên họ phải nhìn xem đó là ai rồi.

Nó lắc đầu ngao ngán bước đi, Mạnh Long theo sau không ngừng ba hoa. Quả nhiên đi qua một đám con gái, nó nghe mấy đứa con gái chỉ trỏ nó rồi thì thầm mấy câu kiểu như “ Nhỏ đó là ai mà đi cùng xe, rồi lại đi chung với hotboy Mạnh Long vậy chứ?”. “Haizzz, mấy đứa này rảnh thiệt!” Nó nghĩ thầm rồi bước đi đến phòng Giáo viên, nó phải vào tìm cô chủ nhiệm nó rồi còn vào nhận lớp nữa. Nó học 11A1, Mạnh Long học 11A2 nên cậu chàng cũng có chút thất vọng.(Chị em mà cứ như người yêu í).

Cô giáo bước ra:

- Chúng ta đi thôi!- Nó bước theo cô vào lớp, Mạnh Long thì đã vào lớp của mình trước rồi. Im lặng bước theo cô, từ khi trở về căn nhà đó nó luôn sống bằng vỏ bọc lạnh lùng của chính mình, kể cả với Mạnh Long và bây giờ là ngôi trường mới này nữa. Bước vào lớp...

- IM LẶNG!- cô hét lên để ổn định cái lớp đang nhao nhao như cái chợ kia, đợi lớp im lặng cô mới nói tiếp- hôm nay lớp chúng ta có 1 thành viên mới, đây là Linh Thư, mới chuyển vào lớp ta. Em sẽ ngồi ở đâu nhỉ?

Nói rồi cô đưa mắt tìm chỗ cho nó. Nó nhìn vào bàn trống cuối lớp rồi hỏi:

- Em ngồi bàn cuối cùng được không ạ?

- Bàn cuối hả? à...Ờ, cũng được, em ngồi đó đi.

Lí do cô ập úng vậy là gì? Nó không quan tâm, lẳng lặng đi về cái bàn cuối phía bên trái ngồi xuống. Cô giáo đi ra cũng là lúc thầy giáo môn Văn bước vào. Môn văn là môn nó cảm thấy mệt nhất nên chưa gì mà nó đã “gục ngay trên chiến trường” rồi.

Đang thả hồn cùng mây gió thì....

- Đây, cô là ai vậy, ai cho cô ngồi đây? Đây là chỗ của tôi, đi chỗ khác ngồi đi!

Nó bực bội ngược mặt lên để tìm chủ nhân của giọng nói hách dịch kia thì...Oh, một hot boy chính hiệu đang ngồi cùng bàn với nó, với một tư thế rất chi là hách dịch luôn, đó là bắt chéo chân, tay vòng trước ngực dựa vào ghế, ánh mắt nhìn nó khó chịu. Cái tư thế mà nó cho là của mấy tên công tử bột. Thì ra lí do mà cô chủ nhiệm ậm ừ mãi là vì thế này đây, cái bàn này là của hần sao? Định đắp lại cho hần mấy câu nhưng vì phải giữ mặt lạnh nên thôi (như xã hội đen ak). Nhưng mà....

- Cô điếc ah? Tôi hỏi mà không trả lời sao? Cô tên gì vậy? - Nói rồi hần nhìn qua bảng tên của nó- Bùi Ngọc Linh Thư, tên nghe kêu quá nhỉ?

Thật là, cây muốn lặng mà thằng gió nó không chịu ngừng, vậy nên bực quá nó quay qua nhẹ nhàng:

- Đây!

- Cuối cùng cũng mở miệng rồi ah? - Hần cười đều hỏi.

Không để ý đến nụ cười của hần, nó tiếp tục nhẹ nhàng:

- ...đã có ai nói với anh là anh bị khủng và vừa trốn trại Biên Hòa ra chưa???

Ầm! Giọng nó nhẹ nhàng mà cứ như là sét giữa mùa hè đối với hần vậy. Gì chứ? Bị khủng ? Trốn trại? Không thể tin được. Từ trước đến giờ chưa có đứa con gái nào dám nói với hần câu đó cả, vậy mà con nhỏ chuyển trường này dám....

Không chỉ có hần bị sốc mà mấy đứa ngồi gần nghe được câu đó cũng sốc không kém. “ Con nhỏ đó gan thật, dám nói Prince của tụi mình như vậy, phen này chết chắc rồi con ơi”. Mấy đứa nhiều chuyện ngồi bàn tán ầm ĩ, vì vậy mà chưa đầy 5” sau, câu nói của nó đã được lan truyền rộng rãi trong lớp và nó không biết rằng chỉ vì câu nói đó mà có 1 đám mây đen đầy sấm chớp đang hình thành và sắp giáng xuống đầu nó. Nhưng bây giờ thì nó và hần đang 4 mắt “đắm đuối” nhìn nhau tóe lửa.

- Cô dám nói tôi vậy sao, cứ từ từ tôi sẽ cho cô nếm mùi địa ngục trần gian, BÙI NGỌC LINH THƯ ạ!- hần ngĩ thầm.

- Tưởng đẹp trai thì muốn làm gì thì làm sao, để xem anh làm gì được tôi?- nó khinh khỉnh nhìn hần, nghĩ.

Ngay cuộc nói chuyện đầu tiên đã mang đầy sát khí rồi, không biết còn chuyện gì nữa đây. Đón xem nhé.

3. Chương 3

Chap3: Chiến tranh và chiến tranh.

Giờ ra chơi....

Nó đang ngủ ngon thì tên nhóc Mạnh Long lại nhảy vào:

- Chị ! đi ăn sáng đi, hồi sáng chị chưa ăn gì mà!- Mạnh Long vừa nói vừa lay người nó, rồi chọt quay qua thấy hần- a, Thiên Phong, đi chung luôn đi, mà sao chị tớ ngồi cùng bàn với cậu à?

Ngay lập tức:

- Chị??? Cô ta là chị cậu à?
- Thiên Phong???? Em quen anh ta à?

Nó và hần cùng đồng thanh hét lên.

Mạnh Long gật đầu 1 cái trả lời cho cả 2 câu hỏi. 1mũi tên trúng 2 đích.

- Đi với anh ta / cô ta á? Tao/ chị không đi đâu!- Hần và nó lại đồng thanh tập 2.

Lại 4 mắt nhìn nhau, rồi lại mỗi người một hướng quay đi, hần và nó cứ lặp lại hành động giống nhau làm mọi người chú ý và bàn tán. Chưa gì nó đã thành người nổi tiếng rồi, còn hần thì nổi tiếng sẵn rồi chứ còn gì nữa.

Mạnh Long thấy vậy thì ngạc nhiên lắm, thứ nhất, hần lại để cho chị nó ngồi cùng mình, thứ 2 sao chị nó và hần lại có thái độ như vậy? Quá nhiều thắc mắc, nhưng nó cũng cố lôi kéo hần và nó xuống căn tin. Cuối cùng nó cũng chịu đi và tất nhiên là hần cũng bị lôi kéo theo, nhưng hần còn lôi thêm hai tên bạn thân của hần nữa, đó là Anh Kiệt và Khương Duy.

(Nói thêm ọi người một tí, Anh Kiệt và Khương Duy cũng là cậu chủ của 2 tập đoàn lớn mạnh trong nước, chỉ sau tập đoàn nhà hần. Hic, nhà giàu chơi với nhau không. ^-^)

Tại căn tin, không khí nóng hần lên vì hần và nó ngồi ăn mà không ngừng nói sọc nhau. Mạnh Long thì ngạc nhiên vì không ngờ chị mình lại có nhiều câu độc vậy, còn Kiệt và Duy thì ngạc nhiên vì lần đầu tiên thấy hần ngồi cái nhau với một đứa con gái, lại là 1 đứa mới quen, cụ thể là mới chuyển trường tới. Xưa nay hần vốn ít nói và giữ mặt lạnh với cả Kiệt và Duy, vậy mà giờ lại ngồi cái nhau “khí thế” như vậy không ngạc nhiên mới là chuyện lạ. Trong khi bọn kia ngồi ngạc nhiên thì hần và nó vẫn không ngừng chiến tranh;

- Hình như anh không phải là người hay sao ấy!
- Cô nói vậy là ý gì?
- Anh không thấy người ta nhìn anh chằm chằm như sinh vật lạ sao? Chắc tôi phải gọi cho sở thú kêu họ tới bắt thú xổng chuồng về thôi!
- Đó là vì tôi quá nổi tiếng thôi. Cô đang ganh tị với tôi chứ gì? - hần tự mãn đáp lại.
- Haiz, đúng là tài năng thì có hạn mà lựu đạn thì có thừa.- Nó thở dài lắc đầu làm bộ mặt tội lỗi nói.
- Cô...! Nhưng dù sao thì cũng vẫn hơn ai kia, đã xấu mà còn không biết phấn đấu, tội nghiệp!- Hần cũng không vừa đập lại ngay.
- Anh ...! – Nó cứng họng không nói được gì đành nuốt mồi hận vào trong để tiếp tục.....ăn. “ Hãy đợi đấy, quân tử báo thù 10 năm chưa muộn. hehe”.....

Hần và nó cứ mãi chiến tranh mà không biết có 1 ánh mắt ghanh ghét đang nhìn nó với 1 âm mưu đang được hình thành.

4. Chương 4

Chap 4: Bắt đầu những rắc rối.

Sáng hôm sau

Mọi việc vẫn như hôm qua, vẫn ngủ, vẫn ăn, vẫn chiến tranh với hần, chỉ khác có một điều là hôm nay tự dưng có một mảnh giấy gửi cho nó với nội dung là hẹn gặp nó trên sân thượng sau giờ học. Nó cũng ngạc nhiên lắm vì trong trường này nó đâu có quen ai, thế nhưng hết giờ nó vẫn lên sân thượng để xem rốt cuộc là ai đã hẹn nó.

Lên tới nơi nhìn quanh không thấy ai cả, nghĩ là đứa nào đó chơi nó, định quay lưng bước đi thì một giọng nữ vang lên:

- Tao chờ mày này giờ đây, con nhỏ đáng ghét!

Nó quay lại nhìn, thì ra là Thanh Nhung cùng với 5,6 đứa con gái khác, con nhỏ này từ hôm qua đã ghét nó ra mặt, bằng chứng là con nhỏ này luôn nhìn nó với ánh mắt tóe lửa mọi lúc mọi nơi, mặc dù nó mới vào học có 2 ngày.(#_#)

- Tôi đâu có quen cô, sao lại hẹn tôi lên đây?- Nó lạnh lùng hỏi.

- Sao lại hẹn mày à? Để dạy ày 1 bài học, muốn yên thân thì khôn hồn tránh xa Thiên Phong ra!- Thanh Nhung hùng hổ nói.

- Thiên Phong? Thì ra là vì tên đó mà các cô định “cho tôi 1 bài học” sao? Mấy người cũng rảnh thiệt đó.- nó khinh khỉnh đáp.

- Đừng có nói nhiều, rốt cuộc thì mày có tránh xa anh Phong ra không?

- Không thì mấy người định làm gì tôi?!

- Tụi bây, cho nó 1 trận!!!

Thanh Nhung vừa dứt lời thì mấy đứa con gái kia bắt đầu nhào vào nó. Nhưng mà nó cũng đâu có vừa, hồi xưa nó cũng là đứa đánh nhau có hạng nên trong lớp đứa nào cũng sợ nó, bây giờ thì mấy con nhỏ này lại chẳng là gì đối với nó cả. Chỉ cần vài chiêu là nó đủ hạ mấy con nhỏ này rồi, nhưng mà chẳng may lại bị 1 con nhỏ đá 1 cái vào tay đau điếng, nó hạ luôn con này rồi hướng về phía Thanh Nhung lạnh lùng:

- Đừng có đụng vào tôi, nếu không lần sau sẽ đến lượt cô.

Lạnh lùng bước đi. Vừa đi nó vừa nghĩ về câu nói của mình lúc này “ Không thì mấy người định làm gì tôi?”. Sao nó lại nói như vậy, thật ra thì nó cũng chẳng yêu thích gì tên đó, nhìn mặt là hết muốn thương rồi (đẹp trai vậy mà...), chỉ là lúc này muốn chọc tức mấy con nhỏ đó thôi. Đúng là mấy đứa rảnh hơi.

Nó chỉnh lại quần áo rồi đi bộ về nhà, hít thở bầu không khí...không được trong lành cho lắm mà không biết có 1 ánh mắt đang dõi theo lo lắng cho cái tay lúc này chịu một cú đá của nó.

Về đến nhà, Mạnh Long lại nhảy xổ vào phòng nó hỏi han:

- Sao chị về trễ vậy? Chị đi đâu vậy? CHI!

Thấy nó không nói gì Mạnh Long lớn tiếng kêu nó. Nó nhìn Mạnh Long rồi lạnh lùng:

- Đi ra ngoài và gõ cửa!

Chẳng là Mạnh Long có tật là cứ nhảy vào phòng nó mà không bao giờ chịu gõ cửa, nó đã nhắc bao nhiêu lần rồi mà vẫn không sửa được. Hôm nay đã sẵn bực mình vì tên Thiên Phong chọc tức nó rồi chuyện con nhỏ Thanh Nhung gây sự, bây giờ lại thêm thẳng thừng nhóc Mạnh Long nhiều chuyện này nữa. Đầu nó rồi tung cả lên.

Mạnh Long thấy nó làm mặt lạnh vậy thì không dám hỏi nữa và đi ra ngoài mặc dù trong lòng còn cả mớ thắc mắc.

Thấy Mạnh Long đi ra ngoài, nó mệt mỏi thả mình xuống giường ngủ thiếp đi.

Hôm sau, đang giờ học mà nó cứ cảm thấy nhột nhột, quay qua thì thấy hần đang nhìn nó chằm chằm với khuôn mặt lạnh băng. Khó chịu, nó nhìn hần khó hiểu rồi buông một câu vu vơ với âm lượng đủ cho hần nghe:

- Hôm nay tự nhiên lại xuất hiện 1 con ếch cứ mở to mắt nhìn người khác, lạ thật?!

Nghe thấy câu nói đó, hắn đỏ mặt nhìn đi chỗ khác. Thật ra thì hắn đang thắc mắc tại sao người nó mảnh khảnh vậy mà có thể hạ được mấy con nhỏ kia, ngoài ra thì hắn còn đang cố nhìn xem cái tay của nó có bị gì không sau vụ hôm qua. (Lo lắng í mà).

Lí do mà hắn biết chuyện này cũng đơn giản thôi, lâu nay học cách “ sống chung với lũ” nên hắn dễ dàng nhận ra ánh mắt ghen ghét của Thanh Nhung nhìn nó. Hôm qua lại thấy nó nhận được mảnh giấy kia nên hắn đoán ra và đi theo nó, thấy nó bị bọn kia bao vây hắn định ra cản lại nhưng thấy nó xử lí được nên thôi, nhưng khi thấy nó bị con nhỏ kia đá một cú, hắn định hôm nay sẽ gặp bọn kia để cảnh cáo nhưng sợ lại gây thêm phiền phức cho nó nên thôi, tạm tha ấy con nhỏ đó.

Nó thì thấy hắn què vậy thì hả dạ lắm, suy cho cùng thì rắc rối mà nó gặp phải cũng do hắn mà ra cả. Đúng là tên sao chổi mà!

.....

Hai tuần trôi qua, nó và hắn lâu lâu lại chiến tranh, con nhỏ Thanh Nhung cũng không thấy động tĩnh gì nên nó nghĩ chắc là biết sợ rồi nên không dám gây chuyện nữa. (tự tin quá xá).

5. Chương 5

Chap 5: Hợp đồng tình yêu

Tan học, nó đang ngồi trong quán cà phê Violet cùng bọn hắn (tức là hắn, Mạnh Long, Kiệt và Duy), ngồi nhâm nhi ly trà sữa kiwi hồng hồng (tại tg thích trà sữa kiwi ^^) mặc ấy tên kia mồm cứ huyền thuyên mãi không thôi. Hôm nay nó và hắn đang tạm đình chiến vì nó bận uống trà sữa và hắn thì bận suy tư. Không biết hắn đang nghĩ gì nhỉ? Tự nhiên nó lại thắc mắc khi thấy hắn ngồi trầm tư, khác hẳn với ngày thường luôn tìm cơ chọc tức nó.

Đang yên đang lành tự nhiên hắn thấy gì đó, mặt thoáng biến sắc, tức giận rồi chuyển sang buồn (đó là nó thấy như vậy) rồi hắn xách cặp đứng dậy đòi về. Nhìn theo hướng mà lúc này hắn nhìn, cả bọn thấy cái bàn trong cùng có 1 nam 1 nữ đang ngồi nói chuyện vui vẻ, đứa con gái thì ngồi quay lưng lại với bàn nó nên không thấy mặt, còn tên con trai thì đúng là 1 hotboy (dạo này có số gặp toàn trai đẹp). Tên con trai nhìn hắn cười cười chọc tức. Mấy tên kia cũng thấy nên không nói gì đi theo hắn, nó chẳng hiểu mô tê gì cả nhưng bọn hắn về rồi nó cũng phải về thôi! Đứng dậy chạy theo, nhưng sao hắn đi nhanh vậy chứ? Muốn hỏi nhưng thấy mặt ai cũng hình sự quá nên thôi.

Về đến nhà (bọn kia ai về nhà nấy hết rồi), nó đem chuyện hồi nãy ra thắc mắc với Mạnh Long (nãy giờ chịu hết nỗi rồi).

- Này, sao lúc nãy mọi người lại như vậy?

- Không có gì đâu!

- Nói cho chị biết đi, nếu không thì đừng nhìn mặt chị nữa! – Nó dùng chiêu hăm dọa với Mạnh Long (vì hết cách rồi).

Mạnh Long thấy nó muốn biết như vậy thì chỉ thở dài rồi kể cho nó nghe:

- Thực ra, cô gái đó là bạn gái cũ của Thiên Phong, tên là Bảo Ngọc, Thiên Phong rất yêu cô ta, nhưng cô ta lại bỏ rơi Thiên Phong và yêu em cùng cha khác mẹ với cậu ấy, Quốc Hạo- chính là tên ngồi cùng với cô ta lúc này. Thiên Phong vẫn chưa quên được cô ta, nên cậu ấy mới như vậy.

- Sao Quốc Hạo lại đi cướp người yêu của anh trai mình, thật là.....

- Họ vốn không hòa thuận – Mạnh Long cướp lời, giọng buồn buồn- ba cậu ấy bỏ rơi mẹ con cậu ấy để ngoại tình với người phụ nữ khác, chính là mẹ của Quốc Hạo, ông ấy bây giờ vẫn sống với người phụ nữ đó

cho dù mẹ cậu ấy đã đau khổ tới mức từng tìm đến cái chết, vậy nên Thiên Phong rất hận họ. Còn Quốc Hạo thì luôn tìm cách cướp đi mọi thứ của Thiên Phong, rất nhiều thứ và kể cả Bảo Ngọc.

Nó không nói gì, chỉ im lặng ngồi nghe, không ngờ cuộc đời hắn lại chịu nhiều đau khổ như vậy, đó là lí do mà hắn luôn lạnh lùng và sống khép kín như vậy sao? Nó thấy buồn cho hắn, suy cho cùng thì hắn và nó cũng có nhiều điểm giống nhau...

- Em kể cho chị nghe rồi đấy, sau này đừng thắc mắc nữa và đừng nhắc tới Bảo Ngọc trước mặt Thiên Phong, chị nhớ chưa?- Mạnh Long cắt ngang dòng suy nghĩ của nó, nói hết câu và đi ra ngoài.

Nó chỉ biết gật đầu trước lời dặn của Mạnh Long. Bây giờ thì nó đã hiểu thêm về hắn rồi.

Hôm sau, tự nhiên đang ngồi học hắn lại nhận tin cho nó. “ Ra về gặp tôi ở quán Violet, có chuyện cần bàn”. Nhận được tin nhắn nó nhìn hắn với đôi mắt khó hiểu, hắn với nó thì có chuyện gì mà phải bàn, nhưng hắn vẫn giữ mặt lạnh lẽo đi cái nhìn của nó.

Tan học, mang theo cục thắc mắc to đùng đến quán Violet, hắn đã ngồi sẵn ở đó (đi bằng gì mà nhanh vậy chứ?). Ngồi xuống nhìn hắn, hắn không vào đề tài chính mà buông một câu:

- Cô uống gì?

- Trà sữa kiwi!

- Cô có vẻ thích uống loại này nhỉ? – nói rồi hắn đưa tay vẫy chị phục vụ.- 1 trà sữa kiwi!

Chị phục vụ nhìn hắn không chớp mắt, đến mức chẳng nghe thấy hắn nói gì. Đến khi hắn ho 1 tiếng rồi nói lại lần thứ 2 chị ta mới tỉnh mộng và lúng túng nói “À, xin đợi một lát” rồi đi vào trong mà không quên quay lại nhìn hắn.(bó tay).

Bây giờ nó mới lên tiếng:

- Có chuyện gì thì nói đi!

- Tất nhiên là phải nói rồi, uống nước trước đi đã.- Hắn nói khi phục vụ bưng li trà sữa ra.

Nó uống một ngụm rồi nói

- Uống rồi, nói đi!

- Tôi muốn cô làm bạn gái tôi!- Hắn thản nhiên vào thẳng vấn đề.

Nó đang uống trà sữa thì bị sặc, ho sặc sụa rồi nó mới nói được

- Anh nói gì vậy?

- Tôi muốn cô làm bạn gái tôi.

Đợi 5s, 5s sau:

- Anh bị thần kinh à? Hay anh đang coi thường tôi? Bùi Ngọc Linh Thư này không phải hạng con gái thấy trai đẹp thì bám vào như mấy đứa anh hay gặp đâu. Đừng bao giờ nghĩ tôi như vậy và đừng coi thường tôi. Anh thật quá đáng!

Không ngờ hắn hện nó ra đây để nói chuyện này. Nó tức giận đứng dậy định xách cặp bỏ về thì hắn cất tiếng:

- Chính vì cô như vậy, chính vì cô là Bùi Ngọc Linh Thư nên tôi mới nhờ cô. Tôi chưa nói hết, chỉ là đóng kịch thôi, không có gì đâu!

- Cái gì? Anh nhờ tôi? Đóng kịch? Thật buồn cười!

- Tôi đã tìm hiểu về cô, nếu cô đồng ý làm bạn gái (giả) của tôi thì bà cô sẽ không thể coi thường cô, cô biết tập đoàn nhà tôi đứng không? Tôi sẽ giúp cô thoát khỏi cảnh làm lơ lem bằng đôi giày thủy tinh, à không có khi tôi còn có thể làm cho cô một đôi giày bằng kim cương cũng nên. Thế nào? Suy nghĩ kĩ đi!

- Anh dám điều tra về tôi? – Nó nén tức giận hỏi.
- Chỉ là tìm hiểu để đủ biết về cô thôi. Trả lời đi chứ!
- Làm vậy thì anh được gì?
- Đó là chuyện riêng của tôi, cô không cần quan tâm! Chỉ là hợp tác 2 bên cùng có lợi thôi.

Nó không hỏi nữa và đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Nếu đồng ý thì nó sẽ không bị bà nội coi thường, vì cái mác bạn gái của cậu chủ tập đoàn Black Star lớn nhất nước đâu phải ai cũng có được, mà bà nội nó lại là một người thích địa vị. Nhưng nó thừa biết rằng hẳn bày ra hợp đồng này chỉ vì muốn che mắt Bảo Ngọc Và Quốc Hạo mà thôi, nó chỉ là 1 tấm bình phong, 1 kẻ thay thế mà hẳn lựa chọn. Nhưng dù sao thì đối với nó cũng chỉ có lợi chứ không có hại, thôi thì....

- Tôi đồng ý!

Thấy nó đưa ra câu trả lời đúng với mong đợi sau một hồi vận dụng hết chất xám để suy nghĩ, hẳn khẽ mỉm cười, 1 nụ cười hiểm hoi:

- Tốt, vậy từ bây giờ cô là bạn gái của tôi. Và 1 điều nữa, chỉ có tôi mới là người được quyền kết thúc hợp đồng và cô phải nghe lời tôi. Vì dù gì thì hợp đồng này cũng chỉ toàn có lợi cho cô thôi!
- Được rồi! Nhưng tôi thắc mắc tại sao anh lại chọn tôi đóng vai bạn gái anh chứ, xung quanh anh còn rất nhiều người mà?
- Bởi vì.....như tôi đã nói lúc nãy rồi đấy. Bởi vì cô là Bùi Ngọc Linh Thư chứ không phải ai khác.

Nói xong hẳn rút tiền thanh toán rồi ra về trước, không quên để lại một câu “Mọi chuyện vậy là xong, cô tự về nhé! Dù gì thì cô cũng biết võ nên chắc không có gì xảy ra đâu!”. Thực ra hẳn về trước vì sợ nó vạ vạ vì sao lại là nó chứ không phải người khác. Lý do lúc nãy hẳn nói chỉ là để che mắt nó thôi, bởi vì ngay cả chính hẳn cũng không biết tại sao.....

Nó ngồi nhìn ly trà sữa, ngồi thờ ra suy nghĩ. “Mình vừa làm gì vậy chứ? Tại sao lại đi nhận lời kí một hợp đồng với 1 người mới quen biết, bây giờ mình trở nên dễ tin người vậy sao?”. Suy nghĩ mãi cũng chẳng được gì, nó đứng dậy ra về. Không biết số phận nó rồi sẽ ra sao với cái hợp đồng này đây.

6. Chương 6

Chap 6: Bạn gái tôi...

Hôm sau, nó đến trường như mọi ngày, và cũng như mọi ngày vừa ngồi xuống nó liền nằm ra bàn ngủ. (Thói quen kì lạ). Nhưng hôm nay nó không ngủ được, bởi vì tự dưng đám con gái cứ ngồi bán tán xì xào, râm ran cả lên. Nó chỉ nghe được mấy câu là “ Không ngờ cô ta dám tỏ tình với Thiên Phong, ghê thật” “ Thì cả trường này ai chẳng biết cô ta mê Thiên Phong, chuyện đó cũng là bình thường thôi”

Nó nghe được mấy câu đó và đang thắc mắc đó là ai, ngẩng đầu nhìn lên, trước lớp nó con gái đứng bu lại tạo thành vòng tròn, ở giữa là Thiên Phong và.....Thanh Nhung. Phải, Thanh Nhung đang tỏ tình với Thiên Phong một cách công khai, mặt lộ vẻ chờ đợi, nhưng hẳn thì cứ lạnh lùng nhìn Thanh Nhung không nói gì.

Thực ra vụ này xảy ra cũng đã hơn 10 phút, mà nó thì bận ngủ nên không biết nên nó chẳng nghe được lời tỏ tình của Thanh Nhung dành cho hẳn. Bây giờ nó lại tự dưng muốn biết hẳn sẽ trả lời thế nào, dù chẳng liên quan gì đến nó.

Nó ngồi dậy lạnh lùng nhìn ra ngoài (mặc dù trong lòng rất tò mò). Bây giờ hẳn mới lên tiếng sau một hồi im lặng:

- Xin lỗi, tôi có bạn gái rồi.- Nói xong câu đó, hẳn bỏ lại Thanh Nhung ở đó đứng như trời trồng và đi về chỗ, ngồi xuống bên cạnh nó. Nó đưa mắt nhìn hẳn không nói gì (mặc dù trong lòng thấy vui vui khi hẳn từ chối, mà nó cũng chẳng hiểu tại sao lại thấy vui).

Thanh Nhung sau một hồi chết lâm sàng thì tỉnh lại, tiến về chỗ hẩn và nó đang ngồi (thực ra là đang tới chỗ hẩn thôi).

- Em không tin, anh nói vậy để lừa em thôi đúng không?
- Tại sao tôi phải làm vậy?
- Vậy thì anh nói đi, đó là đứa nào?
- Đừng có gọi cô ấy là đứa này đứa kia.- Hẩn nói và nhìn qua nó, ánh mắt ảm áp, dù chỉ là vài giây nhưng nó cũng cảm nhận được.(bắt đầu rung rinh rồi)
- Anh...anh nói nó là bạn gái anh sao?- Thanh nhung lấp bắp đưa tay chỉ nó. Mấy đứa xung quanh cũng sững sốt không kém.
- Bỏ tay xuống. Cô dám kêu cô bạn gái tôi là “nó” sao?
- Em không tin. Làm sao mà...
- Tin hay không tùy cô! – Nói rồi hẩn đưa mắt nhìn những đứa đang tụ tập xung quanh- Giải tán ngay, nếu không thì đừng trách tôi tại sao lại ấy người học trường mới.

10s sau, không một ai dám lảng vảng gần đó, ngu gì đụng phải thiếu gia của tập đoàn Black Star, tập đoàn có cổ phần lớn nhất trong ngôi trường này.

Thanh Nhung trước khi đi còn để lại cho nó một cái nhìn chất chứa như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nhưng nó không quan tâm, vì nó có thấy đâu, đơn giản là vì bây giờ nó đang mở to mắt nhìn hẩn với 1 dấu chấm hỏi to đùng. Bạn gái tôi? Hẩn thực hiện hợp đồng nhanh vậy sao. 3 từ đó đã được lan ra khắp trường rồi và bây giờ nó đã thành người nổi tiếng.

Hẩn thì vẫn thản nhiên, nhưng để nó nhìn mãi cũng khó chịu, hẩn quay qua gắt, nhưng với 1 âm lượng nhỏ (sợ người ta nghe thấy)

- Cô đừng có nhìn tôi như vậy, cô quên hợp đồng giữa chúng ta rồi sao?
- Tôi không quên, nhưng anh có cần làm cho tôi nổi tiếng quá như vậy không?
- Trước sau gì cũng vậy thôi, cô nên tập làm bạn gái tôi dần đi là vừa.

Nó không nói gì nữa, 3 chữ bạn gái tôi làm nó muốn ớn lạnh. Bây giờ chắc con gái cả trường này đều muốn tìm giết nó, Bùi Ngọc Linh Thư, lớp 11a1, bạn gái của Hoàng Thiên Phong. Lí lịch trích chéo của nó ngắn gọn như vậy nhưng cũng đủ chết người rồi. Nó cảm thấy thật sai lầm khi nhận lời kí cái hợp đồng đó, nhưng lời đã hứa không thể nuốt lời, mà nó thì lại là người rất giữ chữ tín, không bao giờ nó thất hứa với ai, và bây giờ nó cũng đang phải cố gắng bảo vệ chữ tín đó.

Ra chơi Mạnh Long cũng nhảy qua hỏi han um sùm vì cái tin sốt dẻo đó

- Chị! Chị là bạn gái Phong thật hả? Phong, cậu dùng cách nào mà cửa sổ được bà chị sắt đá của tớ vậy?
- À...- nó định lên tiếng giải thích với Mạnh Long nhưng hẩn đã nhảy vào hòng nó
- Đúng vậy, chị cậu bây giờ là bạn gái tôi, còn bằng cách nào thì cậu không cần biết.
- Thôi được rồi, nhưng cậu phải đối xử tốt với chị tớ, không được bắt nạt chị ấy đâu đấy, nếu không tớ không tha cho cậu đâu.- Mạnh Long tuôn ra một tràng như gửi con gái về nhà chồng rồi về lớp.

Kiệt và Duy quan sát này giờ, và giờ đang thì thầm

- Mày nghĩ sao? Trước giờ tao mới thấy thằng Phong công khai quen 1 đứa con gái. Không phải là rất lạ sao? – Duy nói với Kiệt.
- Ừm, cũng hơi lạ, nhưng dù sao cũng là quyết định của nó, chúng ta không nên can thiệp làm gì.
- Ừ!

Tuy miệng thì nói vậy nhưng Kiệt đã sớm nhận ra điều bất thường trong mối quan hệ này rồi, nhưng vẫn không nói ra. “Sắp có kịch hay để xem rồi”. Kiệt thầm nghĩ.

Trở về với hai đứa nó, nó định quay qua trách hấn sao lại nói dối cả Mạnh Long nhưng nhìn cái mặt lạnh như tiền của hấn thì lại thôi, lỡ hấn nổi khùng lên thì khổ. Ôi số phận nó rồi sẽ ra sao đây.

7. Chương 7

Chap 7: Dự tiệc

Hôm nay là chủ nhật, nó vẫn còn đang ngủ thì Mạnh Long nhảy vào:

- Chị! Giờ này mà chị vẫn còn ngủ sao? Dậy mau! Hôm nay nhà ta phải đi dự tiệc kỉ niệm 15 năm thành lập tập đoàn nhà Thiên Phong mà.

- Bây giờ là mấy giờ rồi?- Nó mệt mỏi hỏi

- 8h

- Em có bị khùng không hả, tiệc tối mà bây giờ em bắt chị dậy đi dự tiệc à?- nó nổi khùng vì mất giấc ngủ quý báu.

- Chị có phải con gái không vậy? Có phải nói đi là đi được đâu, còn phải đi matxa, làm tóc, trang điểm, chọn váy....., bây giờ đi là vừa rồi. Không nói nhiều nữa, chị dậy nhanh đi, mẹ đang đợi dưới nhà đó.

Cuối cùng nó cũng bị lôi khỏi giường mặc dù không muốn chút nào. Hôm qua nó đã được thông báo rồi nên không ngạc nhiên lắm. Lên xe đi đến spa, sau 2 tiếng đồng hồ, nó ra khỏi đó và đi làm tóc.

2 tiếng sau, nó mệt mỏi bước ra đi ăn trưa.

3h chiều, nó đang trang điểm (tiếng là trang điểm chứ vì nó trắng sẵn nên chỉ cần 1 ít phấn nền nhẹ và một ít son bóng thôi là ok rồi)

4h chiều, nó đang thử váy. Thay hết bộ này đến bộ khác dưới sự quan sát của mẹ nó, cuối cùng một bộ váy màu trắng dài ngang đầu gối, viền ren được chọn trong sự hài lòng của mẹ nó và sự mệt mỏi của nó. Bây giờ nhìn nó khác hẳn, cứ như là lọ lem bước ra từ truyện cổ tích vậy, đẹp, nhưng dễ thương!

Thật là, có 1 buổi tiệc mà nó phải khổ sở thế này. Cũng phải thôi, tập đoàn nhà hấn lớn như vậy thì các công ty nhỏ hơn phải tìm cách lấy lòng chứ, vì vậy mà hôm nay mọi người trong nhà nó đều phải đến dự buổi tiệc này theo lời mời của tập đoàn Black Star.

6h, xe dừng trước cửa một nhà hàng sang trọng, nó bước vào trong cùng với mẹ nó. Bước vào 1 căn phòng lớn ơ là lớn với toàn người là người (không lẽ là thú?) , trên sân khấu có một dàn nhạc công đang ngồi chơi những bản nhạc nhẹ, mọi người ai cũng ăn mặc sang trọng từ già đến trẻ. Nó bước vào 1 cách hồ hởi vì nó biết đây không phải là nơi dành cho nó.

- Con đứng đây nhé, mẹ đi có việc 1 lát. – Mẹ nó quay đầu nói với nó và đi thẳng.

Nó đứng đó còn không biết làm gì thì nghe thấy tiếng Mạnh Long

- Chị!

Nó quay đầu nhìn Mạnh Long đang tiến tới chỗ mình, hôm nay cậu diện vest nhìn chững chạc hơn nhưng cũng rất trẻ trung, hợp với khuôn mặt hot thì nói tóm lại là một chữ “đẹp”.

- Xuýt chút nữa em không nhận ra chị luôn rồi, hôm nay chị đẹp lắm đó!

- Đừng có nói quá lên như thế chứ!

- Thật mà!...

Mạnh Long còn chưa kịp nói hết câu thì nghe tiếng ông MC làm mọi người phải quay lại hướng về phía sân khấu.

- Thưa quý vị, xin quý vị giữ im lặng để chúng ta cùng bắt đầu buổi tiệc kỉ niệm hôm nay.

Im lặng 1 lát để mọi người giữ im lặng, ông ta bắt đầu cái điệp khúc về quá trình xây dựng và phát triển của tập đoàn Black Star trong 15 năm qua, rồi sau đó là giới thiệu thành phần cổ đông, vân vân và vân vân. Trong đó, khi ông ta giới thiệu đến giám đốc thì hần bước lên sân khấu làm cho đám tiểu thư đều phải ngớ ngàng. Hôm nay hần thật sự rất đẹp trai, thường ngày đã đẹp rồi hôm nay càng đẹp hơn. “Không ngờ hần trẻ vậy mà đã là giám đốc”-nó nghĩ thầm, nhìn hần. Hình như hần cũng đã nhìn thấy nó, nó vội quay lưng bỏ đi vào nhà vệ sinh. Hần từ trên sân khấu thấy thái độ nó vậy thì nhíu mày khó hiểu.

Nó đang loay quanh tìm nhà vệ sinh thì bà nội nó không biết ở đâu lại xuất hiện trước mặt nó:

- Hạng như cô mà cũng đến đây sao, đây không phải là chỗ của cô, cô đến đây với tư cách gì chứ, mà một đứa con rơi như cô thì làm gì có tư cách.

- Mẹ à, sao mẹ lại nói vậy, đây là chỗ đông người mà.- Mẹ nó ở đâu chạy tới can ngăn.

Giữ khuôn mặt lạnh lùng, nó đáp:

- Bà tưởng tôi muốn đến đây sao, tôi cũng biết ở đây không phù hợp với tôi, vậy nên tôi sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ, được chứ? – Lâu nay thái độ bà ta đã không thừa nhận nó, đến bây giờ giữa đông người như vậy mà ta có thể nói vậy thì nó cũng không còn giữ gì cái tình bà cháu nữa.

- Có chuyện gì vậy em? - Một giọng nói vang lên sau lưng nó.

Bất ngờ, nó quay lưng lại. Là hần!

- Anh!...

- Phu nhân, bạn gái cháu đã làm gì không phải với phu nhân sao? - Hần tiến tới ôm eo nó làm nó rùng mình, hần quay mặt qua hỏi bà nó.

- Cậu chủ tập đoàn Black Star! Cậu nói con bé là bạn gái cậu sao? – Bà ta kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy thưa phu nhân, không được sao ạ!

- Không phải như vậy, chỉ là...à, không, như vậy thì quá tốt rồi.

- Vâng, Linh Thư thật sự là một cô gái rất tốt, cô ấy rất xứng đáng là phu nhân của tập đoàn Black Star trong tương lai.

- Nói vậy là.....

- Nếu không có chuyện gì nữa cháu xin phép đưa Linh Thư đi. - Hần cúi đầu chào rồi vẫn ôm eo nó kéo đi.

Nó và hần tách đám đông để bước ra, này giờ không để ý nên người ta đứng tụ lại xem đông ơ là đông, làm nó xấu hổ cúi gằm mặt bước đi, để lại 1 mớ thắc mắc cho người ở lại, đặc biệt là mẹ và bà nội nó, không ngờ nó lại có phúc lọt vào mắt cậu chủ tập đoàn lớn mạnh này.

Hần đi mà cái tay vẫn ôm nó làm nó khó chịu, đưa tay định hất ra nhưng hần biết ý nên siết mạnh hơn kèm theo một câu “Để yên nếu cô không muốn bị người khác phát hiện là chúng ta đang đóng kịch”. Nghe vậy nên nó lại thôi, hần thấy vậy thì khẽ mỉm cười, 1 nụ cười không ai biết ngoài hần.

Đưa nó tới trước phòng nghỉ, hần buông nó ra và dặn:

- Vào trong ngồi nghỉ đi, tôi phải đi có việc!

- Ừ! – Nó trả lời rồi bước vào trong phòng, hần nhìn nó bước vào rồi mới quay lưng đi.

Nó đang ngồi trên chiếc ghế salon nhắm mắt lại thư giãn “Lúc này cũng nhờ hấn mà bà ấy hết coi thường mình, dù sao thì cũng phải cảm ơn hấn”. Cửa bỗng mở, nó mở mắt nhìn. Người này, hình như nó đã gặp ở đâu đó nhưng lại không nhớ ra.

- Xin chào! Cô có biết tôi không nhỉ? – Tên con trai vừa bước vào cất tiếng.

Người đầu mà chẳng thấy sợ, chẳng lẽ ai cũng phải biết hấn sao, làm như nổi tiếng lắm vậy.

- Xin lỗi, nhưng tôi nhớ là tôi không quen anh. – Nó nhú mày đáp lại, rõ ràng là nó có gặp anh ta ở đâu đó rồi.

- Ô không sao, cô không biết tôi nhưng tôi lại biết cô, cô là Linh Thư, bạn gái của Thiên Phong đúng không?

- Vậy thì sao?

- Không sao cả, chỉ là tôi muốn làm quen với cô thôi. Xin tự giới thiệu, tôi là Hoàng Quốc Hạo, bằng tuổi cô, chúng ta làm quen chứ?

Cái gì? Hoàng Quốc Hạo? Chẳng phải anh ta là bạn trai của Bảo Ngọc sao, là anh em cùng cha khác mẹ với Thiên Phong và chính là người mà nó đã gặp trong quán cà phê hôm nọ sao. Hèn gì nó cứ có cảm giác là đã gặp anh ta ở đâu đó.

Thấy nó cứ ngồi đờ như cây cơ nhìn mình, Quốc Hạo lên tiếng:

- Cô sao vậy? không khỏe à?

- Gì cơ? À xin lỗi, tôi là Linh Thư, rất vui được làm quen. – Nó vội lúng túng trả lời.

Thấy thái độ nó như vậy, Quốc Hạo thấy thật buồn cười, nó thật dễ thương.

- Tên cô thì tôi biết rồi, mà cô học trường nào vậy?

- À, trường White Angel!

- Vậy sao, tôi học trường Đức Phổ, chúng ta bắt tay làm quen chứ?

Quốc Hạo chìa tay ra trước mặt nó, nó đang không biết làm gì, thôi thì bắt tay cho đúng phép lịch sự vậy. Nó đưa tay ra bắt tay Quốc Hạo, mới nắm vào thì hấn từ đâu bước vào. (từ ngoài cửa bước vào chứ đâu)

- Bỏ tay cậu ra khỏi tay cô ấy ngay.

- A, Thiên Phong...- nó vội bỏ tay ra, theo phản xạ gọi tên hấn.

- Làm gì mà nóng vậy, tôi chỉ muốn làm quen với cô ấy thôi mà, không lẽ vậy mà anh cũng ghen sao?

- Đi ra ngoài đi, đây không phải chỗ của cậu, Bảo Ngọc đang đợi cậu ngoài đó.

- Ok, ok. Tôi đi là được chứ gì? - Quốc Hạo vừa cười nhạt vừa nói, quay bước ra ngoài, đi ngang qua chỗ hấn, Quốc Hạo ghé vào tai hấn nói nhỏ - Cô ấy dễ thương lắm, liệu mà giữ cho chặt nhé! Haha.

- Cậu..!

Hấn định nói gì đó nhưng Quốc Hạo bỏ đi rồi nên thôi. Hấn bây giờ đang rất bức mình, lúc này gặp Bảo Ngọc đứng ở ngoài tìm Quốc Hạo, vào đây lại thấy cảnh đó nữa, nhìn thấy nó đang đứng ngơ ngác như con tê giác nhìn mình thì hấn càng bức, vậy là nó trở thành mục tiêu của hấn :

- Cô! Đừng có nhìn tôi như vậy. Tại sao cô lại quen hấn ta? Đã vậy lại còn nắm tay nhau nữa chứ. Hai người rốt cuộc là gì của nhau hả? Trả lời đi, đừng có nhìn tôi như vậy.

Nó như người sao hỏa mới xuống trái đất vậy, ngơ ngác, rồi lại chuyển qua tức giận, tại sao hấn lại tức giận với nó chứ? Nó đã làm gì sai sao? Tự nhiên bị hấn quát vô cớ, nó tức giận hét lên:

- Anh làm cái gì vậy, sao tự nhiên lại mắng tôi? Tôi đã làm gì sai? Anh ta bước vào đòi làm quen với tôi là tôi sai sao? Tôi bắt tay làm quen với anh ta là sai sao? Còn nữa, “hai người là gì của nhau?”, anh nghĩ gì mà lại nói như vậy? Tôi mới gặp anh ta tối nay thì có thể là gì, là gì hả? Anh coi tôi là loại người gì mà lại nói tôi như vậy?

- Tôi...
- Những gì tôi đã hứa, tôi nhất định sẽ làm, lời hứa làm bạn gái anh tôi nhất định sẽ thực hiện. Dù sao cũng cảm ơn anh về chuyện lúc này. Nhưng có một điều tôi muốn nói cho anh biết, tôi không phải loại con gái như anh nghĩ, vì vậy mong anh đừng coi thường tôi! –Nó nói luôn một mạch rồi bước thẳng ra ngoài.
- Linh Thư, tôi...- Hấn chưa nói hết câu thì nó đã bỏ ra ngoài, đưa tay định kéo nó lại nhưng nó đã ra ngoài mất rồi.

Thực sự thì hấn không biết tại sao lúc này lại quát nó như vậy, tự nhiên thấy nó thân mật bắt tay với Mạnh Hạo hấn lại cảm thấy bức mình. Bây giờ thì nó giận rồi, nổi giận thực sự, những lời nó nói làm hấn thấy day dứt, thực sự thì hấn chưa bao giờ nghĩ về nó như vậy, bây giờ phải làm sao đây??? Có lẽ hấn đã quá nóng nảy rồi...

Bước ra khỏi nhà hàng, bước đi mặc dù không biết đang đi đâu, nó tự nhiên cảm thấy buồn, muốn khóc mà không được. Nó bước đi với khuôn mặt lạnh băng, có lẽ nó đã quên mất cái vỏ bọc an toàn của mình nên bây giờ mới bị người khác coi thường như vậy...

10h đêm.

Nó bước vào nhà, lặng lẽ đi lên phòng, thay quần áo và nằm xuống giường. Nó bỗng nhớ tới Kiều Anh, với tay lấy cái điện thoại gọi cho Kiều Anh, từ khi chuyển lên đây nó không liên lạc với bọn bạn ở trường cũ, tự nhiên thấy nhớ tụi nó quá, hồi đó ở quê nó luôn vui vẻ chứ đâu có như bây giờ. Một mỗi.

- A lô! Thư! Mày đó hả? - Tiếng Kiều Anh vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.
- Ủ! Tao đây!
- Mày đã đi đâu vậy hả? Mấy tuần rồi không liên lạc gì được với mày tụi tao lo lắng biết không hả con kia? Mày nói đi, rốt cuộc là mày đang ở đâu? Đã vậy mấy hôm nay Quân cũng không thấy đâu làm tụi tao càng lo hơn...
- Mày nói sao, Quân không thấy đâu à? Sao lại như vậy?
- Tao không biết? mà mày đang ở đâu?
- À, tao...tao chuyển trường lên thành phố rồi, mày không cần lo cho tao đâu.
- Cái gì? Chuyển trường lên thành phố á? Ở với bà nội mày, mày không sao đấy chứ?
- Ủ, không sao đâu, tao quen rồi, thôi nha, có gì tao gọi lại ày sau.
- Ờ này!

Không để Kiều Anh nói hết câu, nó cúp máy, Kiều Anh là đứa bạn thân nhất và lo cho nó nhất. Nếu biết nó ở đây chịu nhiều áp lực chắc chắn nó sẽ nổi điên lên và nói với bà nội nhỏ của nó, mà nó thì không muốn bà buồn. Mà lúc này Kiều Anh nói Quân không thấy đâu, rốt cuộc thì Quân đã đi đâu, nó cảm thấy lo lắng cho Quân...

8. Chương 8

Chap 8: Xin lỗi.

Sáng hôm sau...

Nó đến trường với khuôn mặt lạnh lùng như mọi ngày. Hôm nay có cái gì đó khác khác thì phải, không phải là mấy đứa con gái nhìn nó bàn tán mà là cả trường đều nhìn nó. Mặc kệ, nó lạnh lùng bước đi. Theo sau là những lời bàn tán “nghe nói hôm qua Thiên Phong đã thừa nhận cô ta là vợ sắp cưới của mình đúng không” “ừ, mấy người có mặt ở đó đã nói vậy mà, cô ta ghê thật, mới vào đây không bao lâu mà đã mỗi chài được hotboy số 1 của trường rồi.”.....

Bước vào lớp, ánh mắt mọi người lại càng soi mói hơn làm nó khó chịu, Vẫn thản nhiên đi vào lớp, mặc kệ mấy lời bàn tán, nó lôi sách vở ra học bài. Nó đang làm dở mấy bài tập Tiếng Anh thì hần bước vào, mấy đứa con gái thấy hần vào lại nhao nhao cả lên, nó không quan tâm, tiếp tục làm bài.

Hần mặc kệ mấy con nhỏ nhiều chuyện, bước đến bàn của nó và hần ngồi xuống, nó không có phản ứng gì, tiếp tục tập trung vào chuyên môn.

Thấy nó vậy hần khó chịu lắm, thực lòng thì hần muốn xin lỗi nó chuyện tối qua, nhưng ở đây đông người quá, nói xin lỗi thì không phải phong cách của hần, mà hần cũng chưa biết xin lỗi nó như thế nào, trước giờ hần chưa từng xin lỗi đứa con gái nào bởi vì làm gì có ai dám giận hần mà xin với chả lỗi. Ôi đau đầu thật!

Suốt cả buổi học, nó và hần chẳng nói với nhau câu nào, bình thường thì đã chí chóe lên rồi.

Tan học, nó đứng lên xách cặp đi về thì hần kéo tay nó lại:

- Đứng lại nói chuyện với tôi một lát.
- Tôi không có gì để nói cả, Mạnh Long đang đợi tôi.
- để cậu ta về trước cũng được, nói chuyện xong tôi sẽ đưa cô về.
- Không cần. – nó quay lưng định bỏ đi nhưng hần đã kéo tay nó lại.
- Anh làm gì vậy? – Nó khó chịu gắt lên.
- Đừng đi, tôi...tôi...tôi xin lỗi vì chuyện tối qua. - Hần ngập ngừng.
-
- Thực sự thì tôi chưa bao giờ nghĩ cô như vậy, chỉ là không biết tại sao tôi lại thấy bức bối khi cô quen biết Quốc Hạo thôi. Xin lỗi cô, tôi chưa bao giờ coi thường cô cả. Đừng giận tôi nữa có được không? -Hần nói luôn 1 tràng,(có lẽ là đã suy nghĩ cả đêm mới thuộc được chừng đó.)
- Anh....thả tay tôi ra trước đi.
- À, xin lỗi!

Thấy hần lúng túng thả tay nó ra, nó bật cười, trước giờ nó chưa khi cười với hần cả, không biết sao từ khi nghe hần lúng túng nói ra mấy câu xin lỗi nó thì tự nhiên nó hết giận, nhìn hần bây giờ thật không giống với Thiên Phong trước đây, cao ngạo, không bao giờ xin lỗi ai.

Thấy nó cười, hần như thấy bình minh vậy (mặc dù bây giờ là gần trưa), nó cười, như vậy là nó hết giận rồi.

- Đây, cô cười như vậy là không giận tôi nữa đúng không?
- Được rồi, tôi sẽ không giận nữa nếu anh chịu nói 3 lần câu “Linh Thư, tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi”
- Chuyện này.....
- Sao? Không làm được à, vậy tôi về đây.
- Khoan đã! - hần chặn chừ, dù gì cũng là do hần có lỗi, thôi thì chấp nhận vậy, lời nói không mất tiền mua mà.
- Sao?
-Thôi được rồi, Linh Thư, tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi. Linh Thư, tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi. Linh Thư, tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi.

Thấy hần thành tâm như vậy, nó cũng không nỡ làm hần mặc cảm tội lỗi.

- Thôi được rồi, thấy anh có lòng vậy tôi cũng không giận nữa. Tôi về đây.
- Khoan đã, để tôi đưa cô về! Dù sao Mạnh Long cũng về trước rồi.
- Sao anh biết Mạnh Long về trước rồi?

- Thì....tôi bảo cậu ta về trước để cô ở lại nói chuyện với tôi mà.
- Thật là....thôi được rồi, về thôi.

9. Chương 9

Chap 9: Chuyển nhà

Tối nhà, nó bước xuống xe, định bảo hấn về nhưng hấn đã xuống xe và tiến tới bấm chuông.

- Đây, anh làm gì vậy?
- Bấm chuông!
- Ôi trời, bấm chuông làm gì?
- Vào nhà cô!
- Làm gì?
- Làm gì thì lát nữa sẽ biết, nhớ là phải ngồi im và nghe tôi nói thôi biết chưa! Hôm nay tôi sẽ bắt đầu thực hiện hợp đồng giữa chúng ta.
- Nhưng...

Nó chưa nói hết câu thì cửa mở, hấn và nó cùng bước vào.

Bà, mẹ và Mạnh Long đều đang ngồi trong phòng khách. Hấn bước vào:

- Chào mọi người!

Mọi người đều hết sức ngạc nhiên, ngay cả nó còn ngạc nhiên nữa là...

- Cậu chủ tập đoàn Black star, cậu đến đây có chuyện gì vậy? - Mẹ và bà nội nó đều đứng dậy.
- Mọi người cứ ngồi đi ạ! Hôm nay cháu đến đây là có chuyện muốn xin phép với bác gái và phu nhân.
- Có chuyện gì vậy?
- Linh Thư, lại đây đi. -hấn gọi nó tới ngồi xuống (nãy giờ nó còn đang ngơ ngác vì không biết hấn định làm gì)- Thực ra, hôm nay cháu đến đây là muốn xin phép mọi người cho cháu đón Linh Thư về ở nhà cháu.
- Cái gì? - Mọi người cùng ngạc nhiên., nó thì ngơ ngác chẳng hiểu gì nhưng cũng không hỏi,vì lúc nãy hấn đã dặn nó ngồi im rồi.
- Chắc mọi người cũng biết cháu và Linh Thư đang quen nhau, và cháu cũng đã từng nói cô ấy có thể trở thành phu nhân của Black Star trong tương lai, vì vậy cháu muốn đón cô ấy về nhà cháu để làm quen với việc công ty và quen với cách sống của gia đình cháu.
- Nhưng.....bây giờ nó chỉ mới học 11, liệu có sớm quá không?- mẹ nó lên tiếng
- Không đâu ạ, để chuẩn bị cho tương lai thì cháu nghĩ bây giờ là được rồi ạ!
- Nếu cậu đã suy nghĩ chu đáo như vậy thì chúng tôi cũng không có ý kiến gì! – Bà nội nó nói, lâu nay bà ấy không muốn nhìn thấy nó trong căn nhà này, bây giờ nó đi vừa khỏi nhìn mặt nó, vừa được lòng với tập đoàn Black Star, có gì mà không đồng ý chứ.
- Nếu vậy thì “em” lên phòng dọn đồ đi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. -Hấn quay qua nói với nó một cách rất chi là nhẹ nhàng.
- Hả? Gì? Anh vừa nói gì? – Nó như người mất hồn hỏi lại, hấn làm cái gì vậy chứ, tự nhiên lại bắt nó chuyển sang nhà hấn.

Hấn khẽ nhíu mày, nó đang nghĩ gì mà không nghe hấn nói chứ.

- Anh nói em lên phòng dọn đồ đi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

- À, ừ, được rồi! Con xin phép lên phòng ạ!

Nó nói rồi đi lên phòng, thật sự thì nó không hiểu hấn đang làm gì, tất cả chỉ vì bản hợp đồng đó mà nó phải chịu nghe lời hấn. Đang dọn đồ thì Mạnh Long bước vào:

- Chị!

- Có chuyện gì vậy?

- Chị với Phong quen nhau thật sao?

- Ừ!

- Nhưng 2 người mới quen nhau mà đã qua nhà cậu ấy ở thì không phải là nhanh quá sao?

- Không sao đâu, em không cần lo cho chị, chị là chị em mà, ai bắt nạt được chị chứ. Thôi xách đồ xuống giùm chị đi. – Nó cười nhẹ, đưa túi đồ cho Mạnh Long.

Mạnh Long thấy nó nói vậy thì không hỏi gì thêm, xách đồ xuống nhà cho nó.

Thấy nó và Mạnh Long đi xuống, hấn đứng dậy.

- Xong rồi à? Vậy chúng ta đi thôi! Xin phép mọi người! - Hấn nói rồi cúi đầu chào, đưa tay xách hành lý cho nó. Nó cũng cúi đầu chào rồi theo hấn ra xe.

- Cậu không được bắt nạt chị ấy đấy, nếu không thì chết với tôi! –Mạnh Long đứng trước cửa xe nói với hấn, hấn chỉ khẽ cười rồi cho xe chạy đi. Thật là, nó chỉ qua nhà hấn ở thôi mà cứ như bị gả về nhà chồng vậy.

Trên xe, giấu thắc mắc này giờ làm nó khó chịu.

- Đây, tại sao anh lại muốn tôi qua ở nhà anh, thực ra thì anh muốn gì?

- Tôi biết thế nào cô cũng hỏi mà.

- Đừng có đánh trống lảng, trả lời đi.

- Thì tôi muốn ở với vợ sắp cưới của tôi thôi, có gì đâu.

- Đừng đùa nữa, mau nói đi!

- Thôi được rồi, cô nên nhớ hợp đồng của chúng ta có điều là cô phải nghe lời tôi, vì vậy những việc tôi làm thì đừng có hỏi, tôi không làm gì cô đâu.

Nghe hấn nói vậy nó cũng không hỏi nữa, thực ra nó cũng không muốn ở trong căn nhà đó, bức bối và khó chịu. Nhưng nó đâu biết có 1 người vì hôm qua thấy nó bị đối xử phân biệt như vậy nên mới có ý định đưa nó ra khỏi cuộc sống đó, cuộc sống mà nó không hề muốn.

10. Chương 10

Trước nhà hấn...

Nhà hấn là 1 ngôi biệt thự màu trắng, to ời là to và thật sự rất đẹp, nhưng mà....

- Anh ở đây 1 mình thôi sao?

- Ừ! Thì sao?

- Ờ, không có gì, chúng ta vào thôi.

Nó nói rồi bước nhanh vào, không để hấn thấy khuôn mặt hơi ửng hồng lên của mình, thực ra nó hỏi vậy là vì nó nghĩ căn nhà rộng vậy mà chỉ có hấn và nó ở nên cũng hơi lo lắng. (Đầu óc đen tối)

Thấy thái độ nó vậy thì hấn chỉ khẽ cười, nó thật là dễ thương, không như thường ngày luôn tỏ vẻ lạnh lùng. Hấn thấy nó thật sự rất thú vị, vì vậy phải kiểm tra chọc nó mới được.

Chap 10: Sống thật với chính mình...

Nó bước vào phòng và bắt đầu dọn đồ, căn phòng màu xanh lam với rèm cửa màu trắng làm nó thấy thích, phía dưới cửa sổ là một vườn hoa hồng, thật đẹp. Đứng ngẩn ngơ rồi tự cười 1 mình, nó không biết hấn đã bước vào...

- Làm gì mà cười một mình vậy, được ở cùng tôi thích thế cơ à?

Nó giật mình quay lại, hóa ra là hấn.

- Này, tôi nói đúng nên cô mới giật mình đúng không?

- Ai cho anh vào phòng tôi, lại còn không gõ cửa nữa chứ, thật bất lịch sự. – Nó khó chịu lên tiếng.

- Đây là nhà tôi, tôi thích vào khi nào là quyền của tôi, còn nữa, không khóa cửa mà còn bảo người khác gõ cửa, thật là...Nhưng mà dù sao cũng mang danh là bạn trai cô, chúng ta có nên....

Hấn bỏ dở câu nói rồi cười gian xảo nhìn nó, từ từ tiến lại gần nó, mặt đối mặt. Hấn định làm gì, tự nhiên nó thấy sợ

- Nè.... nên gì? Anh định làm gì?

- Thì cô nghĩ xem, 2 người yêu nhau thì phải làm gì? - Hấn mặt dày trơ tráo nói.

- Làm gì là làm gì? Anh đừng có lại gần đây, nếu không tôi la lên đó!- Nó cố gắng đe dọa, nhìn mặt nó bây giờ rất buồn cười, miệng thì đe dọa nhưng mặt thì lộ rõ vẻ sợ hãi. Thấy nó vậy hấn càng làm tới:

- Cô thích thì la đi, nhà này ngoài chúng ta ra thì không có ai đâu. - Hấn thích thú nói rồi tiến lại gần hơn.

- Này, anh....anh....định làm gì? – Thấy nó sợ vậy thì hấn bỗng phá lên cười, nó dễ bị lừa thật, mới có vậy mà đã cuống lên rồi.

Nó sững sờ, hấn cười sao, trước giờ chưa từng thấy hấn cười, thật sự trông rất lạ.

- Đùa cô tí thôi, chưa gì mà đã sợ, đầu óc cô cũng đen tối lắm đó, biết không hả?

Nhìn mặt cô bây giờ cứ như trái cà chua vậy, đúng rồi, từ bây giờ tôi sẽ gọi cô là cà chua, được không?

- Anh...! Hoàng Thiên Phong! Hôm nay anh chết với tôi!

Nó hét lên rồi nhào tới định bắt hấn nhưng mà hấn đã nhanh chân chạy trước rồi, thế là nó đuổi theo. Hấn chạy trước, nó chạy sau, 2 đứa cứ thế mà rượt nhau chạy vòng vòng. Cho đến khi...

- Bắt được rồi! hôm nay anh chết với tôi!

11. Chương 11

Nó vừa nói vừa đưa tay kéo hấn lại. Nhưng mà mất đà, nó bị vấp chân chuẩn bị ngã, thấy vậy hấn liền đưa tay đỡ, thế là...hậu quả là cả 2 cùng ngã. Nhưng mà ngã ở một tư thế rất rất là không bình thường. Đó là, nó ngã nhào và đè lên người hấn. Sau một lúc dơ, cả 2 mới nhận ra cái tư thế kì cục của mình, vậy là nó và hấn vội vàng ngồi dậy. Nó ngượng ngùng ngồi dậy giả bộ phủi phủi bộ quần áo nhưng thực chất là để che đi khuôn mặt đang đỏ lên của mình. “Ôi trời, sao mình lại ngã lên người hấn như vậy chứ, thật mất mặt”. Hấn thấy vậy thì lấy làm thích thú lắm, rốt cuộc thì nó cũng là 1 đứa con gái biết đỏ mặt như bao đứa khác thôi, nó không lạnh lùng như hấn nghĩ.

Thấy nó cứ ngồi mãi không chịu đứng dậy, hấn lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngượng ngùng:

- Đây, cà chua, cô không đói nhưng tôi đói, đứng dậy đi ăn cơm thôi, định ngồi đó mãi à.

- À, ừ!

Nó vội vàng ngồi dậy đi theo hắn, trông nó lúc này cứ như con nít nói gì nghe đó vậy. Cứ đi theo hắn không nói gì, có lẽ là quên luôn cái vụ bị hắn hù hồi nãy rồi, thấy nó ngượng không nói gì, hắn khẽ cười thầm. Tốt nhất là không nên nói gì lúc này, lỡ nó nhớ lại rồi nổi điên lên thì chết...

Vào nhà, thấy hắn đi thẳng vào bếp, lấy đồ trong tủ lạnh ra, nó vội hỏi:

- Lấy đồ ra làm gì vậy?

- Cô nhìn mà không biết à? Nấu cơm ăn chứ làm gì.

- Nhưng ai nấu?

- Không lẽ là tôi sao?

- Chẳng lẽ là tôi?

- Ừ!

- Nhưng tôi đâu có biết nấu cơm. – Nó tỉnh bơ đáp, pha chút ngạc nhiên như con nai vàng ngơ ngác.

- Cái gì? Cô là con gái mà không biết nấu cơm sao?

- Tôi có nói với anh là tôi biết nấu cơm hồi nào chưa!

- Ôi trời, con gái gì mà...

- Vậy chứ anh biết nấu không mà chê tôi!

- Không biết thì lấy gì mà chê cô, Hoàng Thiên Phong này không có gì là không làm được.- Hắn tự hào nói.

- Thật không?

- Thật!

- Vậy thì anh nấu cơm đi nhé, tôi lên phòng đây. Khi nào xong thì gọi tôi.

Nó nói xong thì vụt chạy lên phòng, để lại hắn ngơ ngác vì bị nó lừa. Tại vì lỡ lên mặt với nó rồi nên bây giờ hắn đành ngậm ngùi nấu cơm. (tội nghiệp quá) ^-^

Sau một hồi lằng xằng trong bếp, cuối cùng hắn cũng nấu xong, bây giờ là 2h rưỡi chiều.

Hắn bày thức ăn lên bàn rồi lên lầu gọi nó xuống. Kể cũng lạ, trước đây hắn chưa từng phải phục vụ ai, vậy mà bây giờ lại phải phục vụ nó thế này.

- Đây, cơm xong rồi, xuống ăn đi.- Hắn đứng ngoài cửa nói vọng vào.

- Xong rồi hả? Thật không vậy, vậy thì xuống ăn thôi. – nó mở cửa rồi lao xuống bếp, hắn nhìn theo chỉ cười, “đây là con người thật của cô sao?”

Hắn nấu thật sự rất ngon, nó vừa ăn vừa khen, hắn không nói gì. Nhưng tự dưng bụng nó đau quá, đầu tiên là cơn đau âm ỉ, rồi sau đó là đau dữ dội hơn. Nó không ăn tiếp được, lấy tay ôm bụng. Có lẽ bệnh đau dạ dày của nó lại tái phát rồi, chắc tại sáng nay nó chưa ăn sáng, trưa lại ăn trễ như vậy nên giờ mới bị đau.

Đang ăn thấy nó ngừng, lại thấy mặt nó tái đi, tay ôm bụng thì hắn bắt đầu lo lắng:

- Cà chua, cô sao vậy? Không sao chứ?

- Tôi...

Nó không nói hết câu, càng lúc càng đau hơn, cuối cùng là nó ngất xỉu.

Hắn hốt hoảng bế nó lên phòng, đặt nó xuống giường, đắp chăn cho nó rồi lấy điện thoại ra gọi:

- Gọi bác sĩ đến chỗ tôi ngay, nhanh lên!

Hắn chỉ nói vậy rồi cúp máy. Ngồi nhìn nó vì đau quá mà ngất đi, hắn thực sự rất lo lắng.

15' sau, bác sĩ tới.

Sau khi khám cho nó xong, vị bác sĩ già bước ra.

- Cô ấy sao vậy? Không sao chứ? -Hắn đứng bên ngoài chờ đợi này giờ, thấy bác sĩ bước ra liền nhào tới hỏi.

- Cô ấy trước đây đã từng bị đau dạ dày, gần đây lại ăn uống thất thường, không điều độ nên mới bị tái phát. Cần để cô ấy nghỉ ngơi và ăn uống bình thường, tốt nhất là ăn những thứ dễ tiêu hóa.

- Tôi biết rồi! Cảm ơn ông!

- Không có gì, tôi xin phép về trước! Thuốc của cô ấy tôi sẽ cho người đem tới sau!

Ông bác sĩ sau khi thông báo tình hình của nó xong thì ra về. Hắn bước vào phòng nó. Nó đang nằm đó, ngủ say. “Nhìn cô ta lúc ngủ cũng dễ thương đấy chứ? Vậy mà lúc nào cũng làm vẻ lạnh lùng, thật là...” Hắn thầm nghĩ, đứng đó nhìn nó và khẽ mỉm cười. Từ khi gặp nó hắn cười nhiều hơn, nhưng có lẽ chính hắn cũng không nhận thấy điều này.

12. Chương 12

Sau 2 tiếng đồng hồ, cuối cùng nó cũng tỉnh. Từ từ ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh và cái thứ đập vào mắt nó đầu tiên lại là...hắn. Hắn đang ngồi bên cửa sổ, đọc sách. Nghe thấy tiếng động, hắn quay lại:

- Tỉnh rồi à? Cô thật là...bị đau dạ dày sao lại không nói, chờ đến khi ngất xỉu thế này mới vừa lòng à? ngồi yên đó đi, đừng đi đâu đấy, tôi sẽ quay lại ngay!

Sau khi tự mình đọc thoại mà chẳng để cho nó nói gì, hắn bước ra ngoài để lại nó ngồi ngơ ngác.

- Anh ta bị gì vậy chứ, tự nhiên lại mắng mình, thật là...mình thế này là do ai chứ, vậy mà giờ lại đổ lỗi ỉn, đúng là đồ không có tim...

- Đang lảm bảm gì vậy, nói xấu tôi hả? Vậy thì ngừng lại đi, ăn đã rồi nói tiếp cũng không muộn đâu.

Giật mình vì bị nói trúng tim đen, nó ngồi đờ mắt ra chẳng biết nói gì.

- Đây, cà chua! Tôi nói cô đấy! Mau ăn đi này.

Hắn nói rồi đưa tô cháo còn nóng cho nó. Nó đang đói, nghe có đồ ăn thì mừng rỡ, ai dè vừa nhìn thấy tô cháo thì nó xị mặt lại.

- Sao vậy? Không muốn ăn à?

- Không phải là không muốn ăn, nhưng mà....

- Nhưng mà sao?

- Tôi không thích ăn cháo! Tôi ăn mì gói được không?

- Cô điên à? Có ầm đầu không? Cháo không ăn lại đòi ăn mì gói là sao? Bác sĩ dặn cô là phải ăn thứ dễ tiêu hóa nên tôi phải nấu cho cô đó. Tự cảm thấy hạnh phúc đi! - Hắn nói rồi đưa tô cháo dúi vào tay nó.

- Không! Có chết tôi cũng không ăn đâu!

Nó đặt tô cháo lên cái tủ đầu giường rồi lấy chăn trùm kín đầu, cương quyết biểu tình để khỏi bị ép ăn tô cháo đáng ghét kia. Từ nhỏ nó đã rất ghét ăn cháo, cũng chẳng biết tại sao cứ nhìn thấy cháo là dù đói cỡ nào nó cũng đều liền cảm thấy không muốn ăn nữa.

Hắn thấy nó vậy thì nhào tới cố sức giật cái chăn ra, nhưng nó thì cứ cố giữ lấy.

- Bỏ ra! Ăn nhanh lên, không lại ngất nữa thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy!
- Không bao giờ! Không cần anh chịu trách nhiệm! Thà tôi ngất xỉu còn hơn là bắt tôi ăn tô cháo đó!
- Tôi không nói nhiều đâu đấy! Cô quên hợp đồng rồi à?
- Mặc kệ hợp đồng!

Bây giờ thì hẳn hết chịu nổi rồi, con nhỏ này sao bây giờ lại có cái thói cứng đầu thế chứ? Bực mình hẳn giật mạnh cái chăn ra, nó đang giữ cái chăn thì bị giật mạnh làm cho người nó chúi tới, hẳn thì mất đà ngã xuống, và kết quả sau một hồi giành giật là nó và hẳn đều bị ngã xuống nền nhà.

Bây giờ thì theo “Định luật bảo toàn khi té” (tự chế), hẳn thì nằm dưới, nó thì nằm đè lên người hẳn, và mặt nó và mặt hẳn thì sát sần sát nhau. Nhận định được tình hình lúc này, đáng lẽ ra phải ngồi dậy ngay nhưng mà người nó cứ cứng đờ không cử động được và hẳn thì cũng đang trong tình trạng đó. Nó chưa từng thân mật với con trai nên như thế là cũng dễ hiểu, còn hẳn thì tiếp xúc với con gái thì phải gọi là quá nhiều, vậy mà cũng như vậy thì đúng là khó hiểu, hay tại vì nó là 1 đứa con gái đặc biệt hơn nên mới như vậy?

Cũng nhờ ở tư thế này mà nó mới nhìn kĩ được khuôn mặt hẳn. Nói sao nhỉ? Đẹp trai? Không, phải là hơn cả đẹp, một nét đẹp không phải ai cũng có.

3” sau

- Tôi biết là tôi đẹp nhưng cô có cần phải nhìn chăm chăm như vậy không? -Hắn lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.
- A.! Xin lỗi!

Bây giờ nó mới sực tỉnh và ngồi dậy, theo thói quen nói một câu xin lỗi (người lịch sự). Mặt nó lại đỏ lên, ai bảo cái mặt của hẳn có sức cám dỗ như vậy chứ? Nhưng mà những tên đẹp trai thì đều không có tim giống như củ hành tây thôi, cái này nó đọc được trong truyện nên đem ra áp dụng với hẳn luôn.(truyện không phải là cổ tích của kawi ak, mình đọc được nên mượn luôn)

Thấy nó ngồi im không nói gì, hẳn lại khẽ cười.

- Đây cà chua! Vì lúc nãy cô ngã lên người tôi nên bây giờ lo mà chuộc lỗi đi.
- Chuộc lỗi gì chứ? Tại anh mà tôi mới ngã thì có! Mà ai cho anh gọi tôi là cà chua?
- Tôi thích!
- Tôi mà là cà chua thì anh cũng là củ hành tây thôi, biết chưa?
- Cái gì mà hành tây? Ai cho cô gọi tôi như vậy?
- Tôi thích!

Nó bắt chước câu nói của hẳn, nghênh mặt lên làm vẻ chiến thắng rồi bỏ xuống nhà trước khi hẳn kịp bắt bẻ lại, miệng nở nụ cười chiến thắng. “hà hà, định bắt bẻ tôi sao? Bùi Ngọc Linh Thư này là ai chứ? Đợi kiếp sau đi”

Đang loay hoay nấu mì gói ăn thì hẳn bước tới

- Đây cà chua! Cô định nấu mì ăn thật đấy à?
- Không lẽ tôi nấu ra để đó rồi đem đi đổ sao?
- Đừng nấu nữa, đi với tôi!
- Đi đâu?
- Đi ăn!
- Vậy mà không nói sớm, làm tôi loay hoay này giờ.

Nó tắt bếp rồi nhanh nhẩu đi theo hấn.

Sau khi tàn phá một lượng thức ăn của nhà hàng, nó và hấn mới về. Tiếp theo mỗi người mỗi ngả đi ngủ. Hôm nay nó cảm thấy thật thoải mái, ở trong ngôi nhà này nó không cần phải giữ cái vỏ bọc lạnh lùng mà có thể sống thật với cá tính của mình, điều này làm nó thấy dễ chịu. Và có một người nằm ở căn phòng khác cũng cảm thấy như vậy, chỉ là nó không biết mà thôi.

13. Chương 13

Chap 11: Bạn cũ

Bước xuống nhà đi học trong trạng thái ngái ngủ, suýt chút nữa thì va đầu vào tường. Tất cả cũng vì hôm qua dọn đồ nó đã quên đem theo một thứ quan trọng, đó là con gấu bông to mà nó hay ôm khi ngủ. Không có cái gì đó để ôm là y như rằng nó ngủ không được, hôm qua quên đem theo, không lẽ bây giờ lại về lấy? Chẳng biết làm sao, thôi thì đi học đã rồi tính.

Trên xe thấy cái mặt nó cứ như mất tiền, hấn tò mò

- Này cà chua!
- Gì vậy?
- Cô làm sao mà mặt cứ như mất tiền vậy?
- Hôm qua tôi khó ngủ!
- Sao vậy?
- Không có gì...

Nó trả lời rồi quay mặt qua ngắm cảnh. Không lẽ lại nói với hấn là vì không có gấu ôm nên ngủ không được? Như vậy chẳng khác nào làm trò cười cho hấn, thôi thì im lặng là vàng.

Tối trường...

Lại nữa, hôm nay nó và hấn đi chung xe đến trường nên bọn con gái lại có chuyện để nói rồi. Nó nghĩ chắc bọn kia phải cảm ơn nó nhiều lắm, vì nhờ nó thì mới có chuyện để nói mà. (tự kiêu kinh khủng)

Hôm nay vì thiếu ngủ nên vừa lên lớp là nó gục mặt xuống bàn nằm ngủ, đến mức cô bước vào mà nó cũng chẳng quan tâm, chỉ nghe loáng thoáng là có học sinh mới thì phải, tên là Lê Nhật Quân. Khoan đã! Lê Nhật Quân?

Nó vội ngược đầu lên nhìn. Ôi trời! Đó không phải là Quân sao? Sao Quân lại ở đây?

Theo phản xạ nó đứng phắt dậy, tay chỉ vào Quân, miệng lắp bắp:

- Cậu.....cậu.....sao lại ở đây?

Quân không trả lời, chỉ cười. Một nụ cười làm cho đám con gái đều đứng.

- Linh Thư! Em quen Quân sao? –Cô ngạc nhiên hỏi
- Cậu ấy là bạn em ạ! –Quân trả lời thay nó
- À! Vậy em muốn ngồi ở đâu?
- Em muốn ngồi gần Thư để dễ hòa nhập với môi trường mới. Được không ạ!

- Ồ....chuyện này....Thiên Phong, em có thể chuyển đi chỗ khác được không? – Cô giáo âm ừ nhìn hấn hỏi.

Nãy giờ thấy thái độ của Quân đối với nó thân mật là hấn đã khó chịu rồi, bây giờ cô lại bảo hấn chuyển chỗ cho Quân ngồi với nó, hấn khẽ nhủu mày khó chịu.

Cô chủ nhiệm thấy vậy biết là tình hình không ổn rồi, hấn đã có thái độ như vậy thì ai dám bảo hấn đi nữa chứ.

- Thưa cô, để em chuyển chỗ cũng được ạ! Em và Quân sẽ ngồi ở bàn trống bên kia được không ạ? – Nó vội lên tiếng, chỉ vào cái bàn trống ở dãy bên kia.

- Ừ! Vậy cũng được! – Cô giáo như vớt được phao trả lời ngay.

Thấy vậy nó liền ôm cặp định chuyển chỗ, nhưng mà....sao không đi được nhỉ? Nó nhìn xuống, hóa ra là hấn đang giữ tay nó lại, mắt nhìn Quân nói từng tiếng:

- Ngồi ở đây, không đi đâu hết!

- Nhưng mà....

- Ai cho cô qua đó ngồi, ngồi xuống đi.

Hấn nói rồi giật tay nó kéo xuống làm nó lảo đảo ngồi xuống. Bực mình thật, cái tên này...

- YA! Anh làm gì vậy hả?

Hấn không trả lời, nhìn nó mặt hầm hầm, thấy vậy tự nhiên nó thấy sợ, không nói gì nữa.

- Cô ta sẽ ngồi ở đây, cậu ngồi chỗ khác đi! - Hấn nhìn Quân nói như ra lệnh.

Quân nãy giờ thấy thái độ hấn như vậy thì khó chịu lắm, lại thêm câu nói của hấn cứ như ra lệnh làm Quân cứ muốn giết hấn cho rồi. Kết quả là bây giờ cả hai đang gườm gườm nhìn nhau thách thức làm không khí nóng lên trông thấy.

Nó thấy vậy thì lo sợ lắm, không biết hai người này sẽ làm gì đây, nó cứ hết nhìn hấn rồi lại nhìn Quân, mặt lo lắng thấy rõ.

Quân vì không muốn nó khó xử nên đành xuống nước.

- Vậy thôi em ngồi một mình cũng được ạ! – Quân nói với cô rồi bước xuống cái bàn trống ngồi.

Cô giáo bây giờ mới thở được. May mà Quân xuống nước trước chứ không thì không biết hấn sẽ làm gì nữa, tính cách của hấn thấy cô nào mà chẳng biết, đã muốn gì là làm cho bằng được. Căng thẳng coi như tạm được giải quyết.....

Ra chơi...

14. Chương 14

Như thường lệ Mạnh Long lại qua lớp nó tán dóc với hấn, Kiệt và Duy. Nó và Quân đang ngồi nói chuyện.. Hóa ra chuyện Kiều Anh nói Quân biến mất mấy ngày trước là vì Quân phải làm thủ tục chuyển trường lên đây. Nó có hỏi Quân sao tự nhiên lại chuyển lên thành phố thì Quân chỉ nói đúng 1 câu “ Sau này cậu sẽ biết” làm nó tò mò chết được.

- Này! Cậu ta là ai thế? – Mạnh Long nhìn Quân rồi quay qua hỏi bọn hấn.

- Nghe nói là bạn của chị cậu ở trường cũ. –Duy trả lời.

- Ồ! Vậy à! ...

Mạnh Long gật gù ra vẻ hiểu biết (nhưng thực ra chả biết gì).

Kiệt thì này giờ không nói gì chỉ im lặng quan sát, và tất nhiên với 1 kẻ tinh mắt như cậu ta thì đã sớm nhận ra thái độ của hắn từ này tới giờ. “Có khi nào tình giả thành thật không nhỉ?”, Kiệt nghĩ và khẽ mỉm cười.

Từ này tới giờ nó với Quân cứ ngồi cười cười nói nói mà không để ý gì đến hắn làm hắn bực bội lắm, cứ ngồi nhìn 2 đứa nó mà khó chịu. (đang ghen)

- À Thiên Phong! –Mạnh Long quay qua gọi hắn.
- Gì?
- Tối hôm qua có phải chị tớ ngủ không được không?
- Hử? Sao cậu biết? Sáng nay thấy cô ta bảo không ngủ được, tao hỏi thì cô ta nói không có gì.
- Tất nhiên là biết rồi, đó là chị tớ mà. Thật ra

Ra về....

- Cô về nhà trước đi, tôi phải đi có việc! -Hắn đưa nó ra xe rồi quay đi sau khi bỏ lại câu đó cho nó mà không để cho nó kịp nói gì.

Thực ra thì nó cũng không nói gì ngoài chữ “ừ” nhưng tự nhiên lại thắc mắc hắn đi đâu, nhưng biết nếu hỏi thì hắn cũng không trả lời, lại không muốn mang danh nhiều chuyện nên nó lại thôi. Quân thì có việc phải về trước rồi nên cuối cùng là nó đi về một mình.

Tối.....

Đang nhắn tin với Kiều Anh kể lại chuyện nó gặp Quân ở đây thì hắn gõ cửa.

- Cà chua! Ra đây tôi bảo!
- Gì thế? Củ hành tây!
- Theo tôi!

Hắn nói rồi quay lưng bỏ về phòng, nó khó chịu lê từng bước theo hắn.

- Này! Anh kêu tôi qua phòng anh làm gì?
-
- NÀY! CỦ HÀNH TÂY! Anh có nghe tôi nói gì không vậy?
- Ồn ào quá! Cô im lặng một chút thì chết à?
- Ai bảo tôi hỏi mà không trả lời? Tôi hỏi anh kêu tôi qua phòng anh làm gì?
- Này, tôi bắt đầu hối hận vì đã mua nó cho cô rồi đấy!
- Mua? Anh mua gì cho tôi?
- Tự mà nhìn đi. Cái đồ cà chua như cô thì đúng là không biết gì mà.

Hắn nói rồi ngồi xuống giường. Nó tò mò đưa mắt nhìn khắp phòng để tìm cái “nó” mà hắn nhắc tới rất cuộc là cái gì.

- Aaaaaaaaaaaaaa! Gấu bôoooooooooooooooooooooooooooo.

Nó hét toáng lên rồi chạy tới ôm con gấu bông màu hồng to ơi là to nằm trên ghế salon. Con gấu bông màu hồng, to và nhìn cực kì dễ thương đang nằm trong lòng nó và nó thì đang vui sướng cười tít cả mắt, không để ý đến hấn đang nhìn nó mà cười thầm. Con gấu nhìn nổi bật giữa căn phòng nên nó nhận ra ngay.

- Đây hành tây, anh mua con gấu này cho tôi thật á hả?
- Không lẽ tôi đi nhặt ngoài đường về cho cô à? Cô có tí chất xám nào trong đầu không vậy?

Nó định cãi lại nhưng thôi, do hấn đã mua con gấu này cho nó nên nhường hấn một lần vậy.

- Nhưng sao anh lại mua nó cho tôi vậy?
- Ờ... thấy đẹp thì mua thôi!
- Thật không vậy?
- Không tin thì thôi, trả đây!
- Ai nói không tin chứ! Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh nhé! Tôi rất thích gấu bông đấy.

Nó nói rồi ôm con gấu bông chạy ù về phòng. Mặc cho hấn gọi với theo

- Đây, dù sao cô cũng phải trả ơn tôi chứ. Đây, cà chua!
- Trả ơn gì chứ? Thank youuuuuuu, good nightttttt! Vậy nhé! Tôi đi ngủ đây! Bye bye.

Nó nói rồi đóng cửa phòng đi ngủ, tối nay có gấu bông vậy là nó sẽ ngủ ngon rồi.

Hấn ngồi trong phòng nhớ lại vẻ mặt lúc nãy của nó mà không khỏi bật cười, nó thật trẻ con. Thật ra con gấu bông đó là do hấn chủ ý mua chứ không phải là tình cờ gì. Chẳng là do sáng nay Mạnh Long đã nói cho hấn biết thói quen của nó, nghe xong hấn cũng ngạc nhiên lắm không ngờ nó lại có thói quen trẻ con vậy. Nhưng nghĩ thế nào ra về hấn lại đến siêu thị và lựa con gấu bông đó cho nó...

Bây giờ thì hấn cũng phải đi ngủ thôi. “Ngủ ngon đi, cà chua!”

15. Chương 15

Chap 12: Bắt cóc

Sáng nay đang trên đường đi học tự nhiên hấn lại lôi trong túi ra 1 cái điện thoại màu trắng đưa cho nó. Nó cầm soi qua soi lại mà chẳng hiểu gì, nhìn hấn với đôi mắt mở to như muốn hỏi hấn có ý gì.

- Đổi sim của cô qua điện thoại này đi, từ bây giờ cô sẽ dùng nó.
- Sao tự nhiên lại đổi điện thoại?
- Thì cái này hiện đại hơn cái của cô thì dùng chứ sao. Với lại chúng ta dùng điện thoại giống nhau cho giống 1 cặp.

Bây giờ nó mới nhớ ra là điện thoại của hấn cũng giống cái này, chỉ có khác là của hấn màu đen còn của nó màu trắng thôi. Nó ngồi nghe hấn nói rồi cũng thay sim vào cái điện thoại hấn đưa, trong lòng nghĩ hấn thích làm màu dễ sợ.

Đến trường hấn và nó cùng vào, nhưng tự nhiên hấn lại nói có việc phải đi và nó vào lớp một mình.

Vừa tới cầu thang thì có 1 con nhỏ tới kêu nó ra sau trường có người cần gặp. Nó định không đi nhưng con nhỏ đó lôi nó đi cho bằng được. Ra sau trường, nó đưa mắt tìm xem ai muốn gặp nó nhưng chẳng thấy ai cả. Vừa mới quay lưng định hỏi con nhỏ hỏi nãy thì tự nhiên thấy cảnh vật tối sầm lại và nó không biết gì nữa. Nó bị đánh ngất bằng 1 cú sau gáy.

Nó từ từ mở mắt, cảnh vật đập vào mắt nó là một căn phòng cũ và tối, nó đang bị trói ngồi trên ghế. Chưa kịp cất tiếng kêu cứu thì cánh cửa bật mở, một đám người bước vào.

- Tiểu thư! Nó tỉnh rồi!

- Vậy à, nhanh hơn tao nghĩ. Mà thôi, cũng đến lúc xử tội nó rồi!

Giọng nói này, không phải quen nhưng cũng hẳn là lạ. Thanh Nhung! Nó nhận ra giọng nói và dáng người của Thanh Nhung, đến khi cô ta tới ngồi trước mặt nó thì nó càng khẳng định đó là Thanh Nhung.

- Cô làm vậy là ý gì? –Nó hỏi thẳng vấn đề.

- Tao nghĩ mày phải biết rõ lý do hơn tao chứ? Linh Thư? – Thanh Nhung nói, nhấn mạnh tên nó chộc tức.

- Tôi hỏi tại sao cô lại bắt cóc tôi đem đến đây? Tôi đã làm gì cô?

- Mày còn hỏi tại sao à? Tao đã từng cảnh cáo mày hãy tránh xa anh Phong của tao ra, vậy mà mày không nghe, lại còn quen anh ấy nữa. Tất cả những gì mày chịu hôm nay là do mày tự chuốc lấy thôi. Đừng trách tao! – Cô ta nói mà như hét vào mặt nó, như trút hết tất cả oán giận lâu nay.

Ngay từ khi thấy Thanh Nhung nó đã lơ mờ hiểu rồi, bây giờ nó càng hiểu rõ hơn. Tất cả chỉ vì anh ta, tất cả chỉ vì việc nó và hắn (giả vờ) quen nhau, tất cả, tất cả chỉ vì Thanh Nhung ghen và bây giờ đang “đánh ghen”.

- Cô tưởng làm vậy thì tôi sẽ rời xa Thiên Phong sao?

- Nếu mày không rời xa anh ấy thì tao sẽ bắt mày phải xa!

- Cô thấy mình nói vậy có buồn cười không?

- Cái gì?

- Anh ta không yêu cô, vậy thì cô làm những điều này cũng chỉ vô ích thôi.

- Im đi! Tao không cần mày dạy đời! Hôm nay tao sẽ ày không còn đường về.

Buông ra câu cuối cùng kết thúc cuộc tranh luận, cô ta hất mặt ra lệnh ấy tên đàn em tới xử nó. Cả đám 5,6 đứa tiến tới chỗ nó. Đầu tiên là tát, cái tát mạnh làm á nó nóng bừng lên nhưng nó không kêu la gì, chỉ im lặng. Tiếp đó là những cú đập làm cái ghế nó đang ngồi đổ xuống rồi dựng lên không biết bao nhiêu lần. Nhưng nó vẫn không cất tiếng kêu đau. Điện thoại trong túi nó rung, chắc là hắn đang gọi khi không thấy nó, nhưng làm sao bắt máy để gọi hắn tới đây....Nó không chịu nổi nữa, sức nó cũng chỉ là một đứa con gái thôi, nó ngất đi.

Hắn đang cầm điện thoại và liên tục gọi cho nó. Thật kì lạ, nó đi đâu mà không vào lớp, cũng không thấy trong thư viện hay bất kì đâu, gọi điện thoại cũng không bắt máy. Hắn bắt đầu cảm thấy lo lắng. Không lẽ đã có chuyện gì rồi sao? Hắn không ngồi đợi được nữa, lấy xe và chạy đi tìm nó, gọi điện thoại cho chú Tùng quản lý nhờ chú huy động lực lượng vệ sĩ đi tìm. Đã gần tối rồi, nó đi đâu suốt ngày chứ?

Cảm giác mát lạnh tạt vào mặt, nó tỉnh và trước mặt nó vẫn là Thanh Nhung đứng khoanh tay nhìn nó.

- Tưởng mày ghê gớm lắm mà? Sao chưa gì đã ngất vậy? Bây giờ đã thấy hối hận chưa?

Nó không còn sức để trả lời, chỉ nhìn Thanh Nhung với ánh mắt căm giận.

- Tao hỏi sao mày không trả lời? Mày im lặng làm tao khó chịu đấy?

- Đứng tức giận như vậy, em nên gìn giữ nhan sắc của mình.- Một tên con trai từ đằng sau tiến tới, khẽ vuốt ve gương mặt cô ta rồi cười khẩy. – Em vào trong đi, bây giờ tới lượt anh.

Thanh Nhung nhìn nó lần cuối rồi đi vào trong, chỉ còn nó với 1 lũ côn đồ này.

- Cô thật là xui xẻo! Yêu ai không yêu lại đi yêu tên đó. Cô là bạn gái hắn, mà tôi lại có mối thù với hắn, hắn sẽ thế nào khi biết người yêu mình đang nằm trong tay tôi nhỉ?

Tên đó vừa nói vừa mân mê cái điện thoại màu trắng. Đó là điện thoại của nó mà! Không lẽ tên này định gọi hắn tới đây thật sao? Không được! Bây giờ hắn ta mà tới đây thì sẽ rất nguy hiểm, nhưng nó không có cách nào ngăn cản tên này được.

Tên đó bắt đầu bấm số và nhấn nút call.

-

- Ồ! Tôi không phải bạn gái anh, làm gì mà nóng nảy vậy? Thiên Phong!

-

- Tôi là ai ư? Haha, từ từ anh sẽ biết. Nghe đây, bạn gái anh đang nằm trong tay tôi. Muốn cứu cô ta thì tới ngôi nhà nằm cuối đường Z! Vậy nhé!

Tên đó nói xong và cúp máy. Nhìn nó khẽ cười:

- Đừng lo, rồi anh ta sẽ tới đây cứu cô thôi! Chắc cô đang thắc mắc tôi là ai phải không? Tôi là 1 kẻ thất bại, thất bại trong tay hắn....

Nó im lặng nghe, thì ra anh ta trước đây cũng là con của 1 nhà kinh doanh lớn, nhưng trong một cuộc chiến trên thương trường, anh ta đã mắc sai lầm và bị Thiên Phong đánh bại. Kết quả là công ty của gia đình anh ta bị phá sản. Lỗi là do anh ta không xét đoán được tình hình nhưng anh ta lại đổ tất cả tội lỗi lên đầu Thiên Phong và cho rằng Thiên Phong đã dùng thủ đoạn làm công ty nhà anh ta bị phá sản. Và bây giờ anh ta đang thực hiện kế hoạch trả thù.

16. Chương 16

Chap 12: Giải cứu

Rầm! Cửa mở:

- Cà chua!

Nó giật mình quay lại nhìn ra cửa. Là hắn!

- Thiên Phong! –Nó cất tiếng yếu ớt gọi tên hắn. Bây giờ nó không đủ sức để làm gì nữa rồi.

- Đến nhanh nhỉ? Tôi biết thế nào cậu cũng sẽ tới cứu cô ta mà! Thế nào? Thấy cô ta như vậy cậu đau lòng chứ? – Tên kia cất tiếng và bước về phía nó.

- Quang Tú? Rốt cuộc mày muốn gì?

- Haha! Tốt! Hiểu vấn đề sớm đây! Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là tao muốn ày sống đỡ chết đỡ, lúc đó tao mới hài lòng.

- Thả cô ta ra trước đã!

- Nếu mày chấp nhận đưa tay chịu trời thì tao sẽ thả cô ta!

- Được!

- Không được! Hành tây! Hắn ta sẽ hại anh đó, mau đi đi, đi khỏi đây nhanh lên! –Nó cố hét lên, nó không muốn hắn phải chịu tất cả chỉ vì muốn cứu nó.

- Cô im đi! - Hấn quay qua quát nó. Hấn đã rất lo lắng và chạy đến đây ngay khi nhận được cú điện thoại đó, vậy mà bây giờ nó lại kêu hấn đi khỏi đây. - Nếu đi tôi sẽ đưa cô cùng đi!

- Haha! Mùi mẫn quá, nhưng đây không phải chỗ để đóng phim đâu! Tụi bây trói tên kia lại cho tao! - Tên Tú hất mặt ra lệnh cho đám đàn em trói hấn lại.

Hấn không phản kháng, dù biết sẽ nguy hiểm, dù biết là tên kia có thể sẽ không thả nó như đã hứa nhưng hấn vẫn chấp nhận, dù chỉ có một phần trăm cơ hội hấn cũng phải cứu nó.

- Bây giờ thì thả cô ta ra đi!

- Vẫn chưa phải lúc đâu! Cậu chủ tập đoàn Black Star! Bây giờ tao sẽ ày thấy địa ngục!

- Anh thật là đồ vô liêm sỉ! -Nó lên tiếng **** Tú.

- Đúng vậy! Tao là đồ vô liêm sỉ đấy. Tao đã mất tất cả rồi thì nghe thêm một câu **** nữa cũng không sao, tất cả là nhờ mày đấy, Hoàng Thiên Phong!

Tên Tú nói xong câu đó liền giáng 1 gậy vào người hấn.

- Thiên Phong!

Nó hét lên trong nước mắt. Nó khóc. Đã lâu lắm rồi nó không khóc, nó luôn tự nhủ mình phải mạnh mẽ để không ai làm mình phải rơi nước mắt. Nhưng hôm nay thấy hấn bị tên kia đánh nó cảm thấy đau như chính nó bị đánh vậy.

Bọn đàn em của tên Tú bây giờ cũng xông vào đánh hấn, hấn không chịu nổi nữa rồi, hấn muốn nói với nó không được khóc nhưng không được nữa. Hấn gục xuống và ngất đi.

- Tao tưởng mày ghê gớm lắm mà! Hóa ra cũng chỉ đến vậy thôi.

Nước mắt vẫn không ngừng chảy trên mặt nó, cảnh tượng hấn gục xuống làm nó đau nhói. Bây giờ nó không biết phải làm gì cả, nó bị trói, hấn thì ngất, bây giờ chỉ còn trông vào số phận thôi.

- Anh Phong! Anh sao vậy? - Thanh Nhung ở đâu giờ mới chạy ra, thấy hấn như vậy liền hét um lên.

- Anh đã làm gì anh ấy vậy? Anh nói đi! Mục đích ban đầu chỉ là bắt cô ta thôi mà, sao bây giờ lại lôi anh ấy vào?

- Kế hoạch có chút thay đổi thôi! Cô không cần quan tâm, Đi vào trong đi. -Tú thản nhiên trả lời, cùng với câu nói đó là 2 tên đàn em kéo cô ta vào trong.

- Bây giờ nên làm gì với bạn gái hấn nhỉ? - Tên Tú nói rồi tiến về phía nó, bàn tay sờ lên má nó.

- Đừng đụng vào người tôi! - Nó hất mặt ra khỏi bàn tay ghê sợ đó, cố giữ bình tĩnh nói.

- Haha! Ghê gớm nhỉ? Nhưng cô nên nhớ là cô không thể phản kháng được đâu cô bé ạ!

Tên Tú nói rồi tiến sát vào người nó hơn. Nó sợ, rất sợ. Nó phải làm gì đây?

- Cậu chủ!

- Mẹ kiếp! Chuyện gì thế này?

Một đám người mặc đồ đen xông vào. Và lập tức một trận hỗn chiến xảy ra trước mắt nó. Đám người mặc đồ đen gọi cậu chủ, lại đánh nhau với người của tên Tú, chắc đó là người của hấn rồi. Nó nghĩ nhanh rồi lớn tiếng kêu cứu:

- Tôi ở đây! Mau cứu tôi!

Một người trong số đó chạy tới cởi trói cho nó:

- Cô là bạn gái của cậu chủ?

- Đúng vậy!

Nói xong nó liền chạy tới chỗ hấn, hình như không có ai thấy hấn bị ngất thì phải. Nó đỡ hấn dậy, hấn bây giờ thật không giống với hấn mà ngày đầu nó gặp nữa. Nó lại khóc rồi.

- Đây mấy người, mau lại đây đi. Anh ta ngắt nãy giờ rồi!

Đám vệ sĩ nghe nó gọi nhanh chóng xử hết mấy tên còn lại rồi tới đỡ hấn đưa ra ngoài. Cuối cùng cũng an toàn rồi, hấn sẽ không sao rồi. Nó đứng dậy đỡ hấn cùng đi, nhưng vừa được mấy bước thì nó choáng váng và ngất đi.....

17. Chương 17

Chap 13: Nằm viện

Bây giờ thì nó đang nằm ngủ ngon lành ở bệnh viện, có lẽ 2 ngày qua đã quá mệt mỏi với nó làm nó kiệt sức. Hấn đã tỉnh và bây giờ đang ngồi nhìn nó, không biết từ bao giờ gương mặt này đã quen thuộc với hấn như vậy.

- Xin lỗi vì đã bắt cô phải chịu đựng tất cả những chuyện này. Tất cả chỉ vì tôi mà cô phải khổ như vậy. Xin lỗi cô, cà chua!

Hấn đưa tay vén mấy sợi tóc rối cho nó và vô thức nói ra câu xin lỗi, dù biết nó không nghe thấy nhưng hấn vẫn muốn nói. Hấn sợ khi nó tỉnh thì hấn sẽ không đủ dũng cảm để nói với nó một câu xin lỗi.

- Ừm...!

Nó khẽ cựa quậy và mở mắt, nó đã ngủ một giấc dài.

Hấn vội vàng rút bàn tay đang đặt trên tóc của nó về, lúng túng hỏi nó:

- Cô tỉnh rồi à?

- Sao anh lại ngồi bên giường của tôi? Sao không về giường của anh mà ngồi?

- À... là vì....

Hấn ấp úng không biết trả lời nó như thế nào, hấn cũng không biết thì làm sao mà trả lời được.

- Cậu chủ! Cậu tỉnh rồi à? Có cần gì không ạ? –Chú Kim từ ngoài bước vào hỏi hấn.

- À! Được rồi, cô ấy mới tỉnh dậy, chú đi mua gì đó cho chúng tôi ăn nhé! –Hấn tranh thủ cơ hội lãng sang nói chuyện với chú Kim. Chú Kim ngẫu nhiên trở thành cứu tinh của hấn rồi.

- Vâng!

Chú Kim đi rồi, bây giờ vẫn chỉ có hấn và nó trong phòng. “Cầu cho cô ta quên chuyện đó rồi.” Hấn nhìn nó trầm nghĩ. Nhưng mà hình như nó quên thật rồi thì phải, bây giờ nó đang ngồi nghĩ gì đó có vẻ khó hiểu lắm.

- Đây cà chua! Cô đang nghĩ gì vậy?

- Tôi thắc mắc tại sao hôm đó người của anh lại biết mà đến cứu chúng ta. Không lẽ anh dẫn họ theo rồi bảo chờ đến khi anh bị đánh mới vào à?

- Ôi trời! Cô suy nghĩ cũng hay thật đấy!

- Vậy thì sao?

- Tất cả là nhờ cái điện thoại mà sáng hôm đó tôi đưa cho cô đó. Trước đó tôi đi tìm cô nhưng lại quên mất, đến khi nhận được cú điện thoại của tên đó gọi tôi mới nhớ ra và dặn họ là khi nào dò thấy vị trí điện thoại của tôi và cô cùng một chỗ thì hãy tìm tới đó ngay, vậy thôi chứ có gì đâu.

- Ra là vậy. –Nó gật gật đầu ra vẻ hiểu.- Vậy cái điện thoại đâu rồi?

- Đang ở chỗ chú Kim!

- Vậy còn tên Tú đó sao rồi?

- Chuyện đó chú Kim sẽ có cách giải quyết, cô không cần bận tâm. Còn Thanh Nhung...tôi sẽ cho đuổi học cô ta.

Hắn trả lời nó. Thực ra nó đã cố tình không muốn nhắc đến Thanh Nhung nhưng hắn thì không nể nang gì nói luôn kết quả của cô ta cho nó nghe. Ai bảo cô ta dám đụng vào nó, mà đụng vào nó thì tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

- Thưa! Cậu không sao chứ?

- A! Quân!

Quân hốt hải chạy vào, nghe tin nó bị bắt cóc giờ đang nằm viện Quân liền chạy đến đây ngay:

- Nghe nói cậu bị bắt cóc, bọn chúng không làm gì cậu chứ? Cậu có bị thương chỗ nào không? Đã kiểm tra sức khỏe chưa?

- Thôi! Cậu hỏi nhiều vậy sao tớ trả lời được. Tớ không sao, cậu không cần lo lắng vậy đâu.

- Nhưng...

- Hai người ồn ào quá đấy! Ở đây không chỉ có hai người đâu!

Thấy nó với Quân cứ ngồi người hỏi người trả lời mãi làm cho hắn cảm giác cứ như người thừa vậy. Bực mình quá hắn phải lên tiếng.

- Thì có thêm anh thôi chứ có ai nữa đâu, nếu không thích nghe thì ra ngoài đi! –Nó thấy hắn khó chịu thì liền đập lại ngay.

- Đây, tôi cũng đang bị thương cần tĩnh dưỡng đó. Đúng là làm ơn mắc oán mà!

- Gì? Làm ơn mắc oán?

- Tôi vì cứu cô mà phải chịu như vậy nè, còn cô đã không biết ơn tôi, không nói được một câu cảm ơn mà còn nói vậy nữa không phải làm ơn mắc oán thì là gì?

- Ôi trời! Người đâu mà nhỏ nhen vậy chứ! Con trai phải rộng lượng chứ! Phải giống như bạn Quân của tôi vậy nè! Đúng không Quân?

- À....- Quân ngáp ngừng, không biết trả lời thế nào. Nãy giờ nó chỉ lo nói chuyện với hắn mà không để ý đến vẻ mặt buồn buồn của Quân. Từ nhỏ nó chỉ thân với Quân là đứa con trai duy nhất, bây giờ tự nhiên bên cạnh nó có thêm hắn xuất hiện làm Quân thấy hơi khó chịu.

- Cậu ta thì có gì tốt chứ? Có làm được như tôi không? -Hắn thấy nó chê mình thì bực mình ngồi lăm lăm, nhưng Quân đã nghe thấy.

- Không chỉ là làm được như anh, tôi còn có thể làm được nhiều hơn như vậy cho cô ấy! –Quân nhìn hắn khẳng định.

Hắn và Quân lại như ngày đầu gặp mặt, 4 mắt nhìn nhau, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng nhưng có một chủ đề chung: đó là nó!

Nó ngồi nhìn 2 người nói chuyện mà chẳng hiểu gì, nhưng nó cũng cảm nhận được cái không khí không được yên bình cho lắm trong cái phòng bệnh này. Vì vậy....

- Ôi...đau đầu quá! –Nó đưa tay lên ôm đầu, mặt nhăn nhó ra vẻ đau lắm. Và ngay lập tức:

- Cậu mệt à? Có phải bị ảnh hưởng gì trên đầu không?

“Ảnh hưởng cái đầu cậu ấy” nó nghĩ thầm, tất nhiên không dại gì mà nói ra.

- Cô không sao chứ? Có cần tôi gọi bác sĩ đến không?

“Hehe! Kế hoạch thành công được một nửa”

- Tôi không sao, chỉ là đau đầu một tí thôi!- Nói rồi nó quay qua Quân- Quân về trước đi, tớ muốn nghỉ một lát, khi khác cậu đến thăm tớ nhé!

- À... ừ. Vậy cậu nghỉ đi, tớ về đây!

Nó đã nói vậy rồi thì Quân phải về thôi, ngồi nhìn Quân đi ra nó cũng hơi buồn nhưng mà nhớ ra hấn vẫn còn ngồi đó.

- Còn anh nữa, về giường anh mà nằm đi, ngồi cạnh giường tôi làm gì!

“Ôi trời! nói chuyện với cậu ta thì nhẹ nhàng còn với mình thì đổi 180°” Hấn nghĩ thầm rồi cũng bước về giường mình nằm, hấn thấy hơi mệt.

Thực ra thì hấn bị nặng hơn nó nhiều, do bị đánh nhiều hơn mà, nhưng hấn không muốn nó biết nên không thể hiện ra.

Lát sau, chú Kim mua đồ về cho nó và hấn ăn, tất nhiên trong khi ăn hai đứa nó cũng chỉ chóc với nhau làm phòng bệnh chẳng được yên tĩnh chút nào. Chú Kim thì ngạc nhiên lắm, vì hấn bây giờ và hấn trước kia thật sự rất khác nhau.

Hôm sau Quân lại đến, có cả Kiệt, Duy và Long. Trước khi tụi kia ra về nó còn dặn Long đừng để ẹ và bà nội biết chuyện này, nó không muốn ai biết rồi làm lớn chuyện ra.

Hôm sau nữa, nó và hấn được xuất viện.

18. Chương 18

Chap 14: My first kiss

Hôm nay lại là một ngày mệt mỏi với một đồng bài tập về nhà. Chắc đêm nay nó phải thức làm cho xong bài tập, bà cô Tiếng Anh này nổi tiếng hắc ám và không ưa nó ra mặt. May mà trình độ học Tiếng Anh của nó cũng thuộc dạng pro nên cũng dễ thở.

Còn phải nói, từ xưa nó đã nổi tiếng trong trường vì thành tích mà nó đạt được trong các cuộc thi học sinh giỏi Tiếng Anh, cho nên dù sao thì bà cô cũng không làm khó nó được.

Làm xong đồng bài tập, nó lăn ra giường, ôm con gấu bông mà hấn tặng, khẽ mỉm cười và chìm vào giấc ngủ.

Sáng nay lại đến trường với hấn như thường lệ. Hôm nay nó búi tóc cao để lại phần mái ngố, nhìn dễ thương cực. Hấn khi mới thấy nó cũng phải đơ 5s.

Vào trường. Vẫn những cặp mắt khó chịu đó. Bực mình thật, “chẳng lẽ nó xấu xí tới mức không xứng với hấn đến vậy sao?”, nó khó chịu giậm chân thành thật bước nhanh hơn để lại hấn bước phía sau ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Tiết Anh...

-Hôm nay tôi sẽ kiểm tra vở bài tập, ai có tên thì mang vở lên cho tôi.

Vừa mới ngồi xuống bà cô đã thông báo “tin mừng” cho cả lớp. Vừa nói vừa lật sổ điểm.

- Thế nào cũng có mình à xem! –Nó chu miệng lăm bầm lăm hấn ngồi cạnh cũng phải phì cười, Quân ngồi dãy bên thì khẽ mỉm cười bởi thái độ của nó.

- Ừm...Bùi Ngọc Linh Thư! Lê Nhật Quân! Nguyễn Văn Thái!.....

- Đấy! Biết ngay mà, bà cô hắc ám này....

Nó vừa đứng dậy vừa nói lăm bầm nhưng cũng khá to, và cô nghe thấy:

-Linh Thư! Em vừa nói gì vậy?

-Dạ! À...em có nói gì đâu ạ!

-Lúc này tôi nghe em nói gì đó mà, còn chối à?

-Dạ? Em chỉ...chỉ...à em chỉ nói là hôm nay trời nóng quá thôi ạ!

-Cái gì?

-Thưa cô! Linh Thư đúng là nói vậy đấy ạ!

Cái gì thế này? Một tình huống mà nó không ngờ: Phong và Quân đồng thanh đứng dậy nói đỡ cho nó!

Dưới lớp bắt đầu có tiếng xì xào. Lại bắt đầu rồi đây, cái lũ nhiều chuyện này...

-À...nếu 2 em đã nói vậy thì chắc là không sai rồi, 2 em ngồi xuống đi. Còn em- quay mặt qua nó – đem vở lên đây cho tôi.

Nó miễn cưỡng bước lên, bà cô này thấy hần và Quân cùng nói đỡ mới không truy nó nữa thôi, thầy cô trong trường này ai mà không coi trọng lời nói của hần chứ.

Đem vở lên, đặt lên bàn định quay về thì..

-Đứng lại đó, tôi đã cho em về đâu!

-Vậy còn gì nữa ạ? –nó nhăn nhó hỏi.

-Ừm....làm bài tập cũng tốt, thử giải mấy bài này cho các bạn xem thử!

Nói rồi bà cô lấy trong túi xách ra cuốn sách tổng hợp những đề thi học sinh giỏi ra chỉ vào một bài cho nó làm.

Biết ngay là bà cô này không dễ gì tha cho nó mà!

Nó nhìn cái đề mà muốn xỉu tại chỗ, đề gì mà toàn từ mới, may mà bài này chủ yếu là dùng công thức biến đổi câu nên nó cũng còn biết. Vận dụng hết chất xám để nhớ lại những gì đã học nó mới làm xong.

Đặt viên phấn xuống, trả sách cho cô, nó bước nhanh về chỗ, không thì bà ấy bắt lại nữa thì khổ.

Bà cô bây giờ ngạc nhiên lắm, không ngờ nó lại có thể làm được bài khó như vậy, nhưng để giữ thể diện nên không bình luận gì bài của nó mà vào luôn bài mới.

Hần nhìn nó buông một câu:

-Không ngờ cả chưa cũng biết học tiếng Anh nữa đấy!

-Anh nói cái gì??? –Nó quay qua trừng mắt hỏi, cổ gồng nói nhỏ để bà cô không nghe thấy

Hần không trả lời chỉ khẽ cười, nó tức muốn xì khói nhưng chẳng làm gì được. Đành lấy sách vở ra học bài, và tất nhiên là 5' sau nó quên luôn chuyện đó.

Ra chơi nó lại cùng Quân xuống căn tin. dạo này có Quân nên nó thấy vui lắm, có thể cùng Quân nói đủ chuyện như hồi xưa, cùng ăn, cùng chơi. Nó cảm thấy Quân thật quan trọng với nó. Nó cũng chẳng quan tâm đến việc người ta bàn tán nó là bạn gái hần mà lại hay đi với Quân. Mặc kệ!

Đang ăn tự nhiên thấy đám con gái xúm lại. Chuyện gì vậy nhỉ? Lát sau, đám đông tách ra. Thì ra là hần, có cả Kiệt, Duy và Mạnh Long . Thảo nào bọn con gái xúm lại như vậy, 4 hotboy đi chung với nhau mà lại...Nó không quan tâm nữa, quay qua tiếp tục sự nghiệp ăn uống của mình với Quân.

-Đứng lên!

Hần đến bên nó từ lúc nào, buông ra một câu làm nó đang ăn phải giật mình. Nhìn hần khó chịu hỏi:

-Làm gì?

-Qua ngồi với tôi! -hần trả lời nó nhưng lại nhìn Quân, vì Quân đang khó chịu nhìn hần.

-Tại sao cô ấy lại phải nghe lời cậu?- Quân lên tiếng.

-Đó không phải là việc của cậu!

Hắn nắm tay nó kéo đi. Bây giờ cả căn tin đang hướng mắt về cái bàn của nó. Nó bây giờ đứng giữa thật khó xử.

-Thư không là gì của cậu, sao lại bắt cô ấy nghe lời cậu? –Quân vẫn không chịu để nó đi với hắn.

Hắn quay lại nhìn Quân:

-Không là gì ư? Vậy thì tôi chính thức nói cho cậu biết, cô ta là bạn gái tôi!

-Có gì làm bằng chứng cho lời nói của cậu chứ!

Hắn nhìn thẳng vào Quân, tay kéo nó tới gần, đưa tay áp lấy má nó, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi nó.

Cả căn tin bây giờ chấn động với cái cảnh cứ tưởng chỉ có trong phim này, sau đó là tiếng bàn tán.

Nó chết lâm sần, đứng đờ người. The first kiss của nó “ra đi” trong hoàn cảnh này sao?

Quân cảm thấy tim mình như có ai bóp chặt. Đau!

Kiệt, Duy, Long thì không tin vào cái cảnh mà mình vừa nhìn thấy.

Chỉ có hắn là vẫn còn bình tĩnh:

-Như vậy đủ chứng minh rồi chứ?

Không đợi Quân trả lời, hắn nắm tay nó kéo ra khỏi căn tin.

Đi được một đoạn, bây giờ nó mới thoát khỏi tình trạng chết lâm sần. Từ ngơ ngác chuyển sang tức giận. Nó giật tay ra khỏi tay hắn, đi bên cạnh hắn không nói gì, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc. Điều này có nghĩa là nó đang rất giận.

Tính cách của nó là vậy. Giận bình thường thì nó sẽ nói cho hả cơn giận của mình, còn rất giận thì nó sẽ im lặng, điều này làm người bên cạnh thấy nó rất đáng sợ, cụ thể là hắn bây giờ.

Hắn biết là nó đang rất giận nên không nói gì. Hắn cũng không biết tại sao lúc này lại hôn nó, đó cũng là first kiss của hắn đó chứ, có lẽ bây giờ hắn không kiềm chế được cảm xúc của mình khi đứng trước mặt nó nữa rồi. Chỉ là hắn không muốn thừa nhận rằng hắn đã quên người đó, người đã làm cho hắn đau khổ - Bảo Ngọc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giay-thuy-tinh-cua-lo-lem>